

ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา
ภาค ๔
ฎีกา
ดร. จิตฤดี วีระเวสส์
รองประธานศาลอุทธรณ์ภาค ๔

ข้อจำกัดสิทธิในการฎีกา

ป.วิ.อ. มาตรา ๒๑๖ บัญญัติว่า “ภายใต้บังคับแห่งมาตรา ๒๑๗ ถึง ๒๒๑ คู่ความมีอำนาจฎีกาคัดค้านคำพิพากษาหรือคำสั่งศาลอุทธรณ์ภายในหนึ่งเดือน นับแต่วันอ่านหรือถือว่าได้อ่านคำพิพากษาหรือคำสั่งนั้นให้คู่ความฝ่ายที่ฎีกาฟัง

ฎีกานั้น ให้ยื่นต่อศาลชั้นต้น และให้นำบทบัญญัติในมาตรา ๑๕๘ มาตรา ๒๐๐ และมาตรา ๒๐๑ มาใช้บังคับโดยอนุโลม”

ข้อจำกัดสิทธิในการฎีกา (ต่อ)

ป.วิ.อ. มาตรา ๒๑๘ บัญญัติว่า “ในคดีที่ศาลอุทธรณ์พิพากษายืนตามศาลล่างหรือเพียงแต่แก้ไขเล็กน้อย และให้ลงโทษจำคุกจำเลยไม่เกินห้าปี หรือปรับ หรือทั้งจำทั้งปรับ แต่โทษจำคุกไม่เกินห้าปี ห้ามมิให้คู่ความฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริง

ในคดีที่ศาลอุทธรณ์พิพากษายืนตามศาลล่างหรือเพียงแต่แก้ไขเล็กน้อยและให้ลงโทษจำคุกจำเลยเกินห้าปี ไม่ว่าจะมิโทษอย่างอื่นด้วยหรือไม่ ห้ามมิให้โจทก์ฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริง”

ข้อจำกัดสิทธิในการฎีกา (ต่อ)

๑. ข้อจำกัดสิทธิฎีกาตาม ป.วิ.อ. มาตรา ๒๑๘

๑.๑ มาตรา ๒๑๘ ทั้งสองวรรค ใช้ในกรณี
ที่ศาลอุทธรณ์พิพากษายืนตามศาลล่าง หรือ
เพียงแต่แก้ไขเล็กน้อยเท่านั้น

หากศาลอุทธรณ์แก้ไขมาก หรือพิพากษา
กลับ ย่อมไม่ต้องห้ามฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริง

ข้อจำกัดสิทธิในการฎีกา (ต่อ)

ฎีกาที่ ๔๑๒๑/๒๕๕๕ ศาลชั้นต้นพิพากษาลงโทษจำเลยที่ ๓ ในความผิดฐานเป็นตัวการในการกระทำความผิดฐานร่วมกันจำหน่ายเมทแอมเฟตามีนตาม พ.ร.บ. ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. ๒๕๒๒ มาตรา ๑๕ วรรคหนึ่ง วรรคสาม (๒), ๖๖ วรรคสาม ประกอบ ป.อ. มาตรา ๘๓ จำคุกจำเลยที่ ๓ ตลอดชีวิต และปรับ ๓,๐๐๐,๐๐๐ บาท ศาลอุทธรณ์ภาค ๖ พิพากษาแก้เป็นว่า จำเลยที่ ๓ กระทำความผิดฐานเป็นผู้สนับสนุนในการกระทำความผิดฐานดังกล่าวตาม พ.ร.บ. ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. ๒๕๒๒ มาตรา ๑๕ วรรคหนึ่งและวรรคสาม (๒), ๖๖ วรรคสาม ประกอบ ป.อ. มาตรา ๘๖ เปลี่ยนโทษจำคุกตลอดชีวิตเป็นโทษจำคุก ๕๐ ปี ตาม ป.อ. มาตรา ๕๓ คงจำคุกจำเลยที่ ๓ มีกำหนด ๓๓ ปี ๔ เดือน และปรับ ๗๐๐,๐๐๐ บาท เป็นการพิพากษาแก้ทั้งบทและโทษ จึงเป็นการแก้ไขมาก ไม่ต้องห้ามฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริงตาม ป.วิ.อ. มาตรา ๒๑๘

ข้อจำกัดสิทธิในการฎีกา (ต่อ)

๑.๒ เมื่อเข้าเกณฑ์ต้องห้ามฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริงแล้ว ต้องพิจารณาต่อไปว่าเข้าเกณฑ์ต้องห้ามฎีกาในวรรคดี เพราะจะมีผลทางกฎหมายต่างกัน

๑.๒.๑ หากศาลอุทธรณ์พิพากษาลงโทษจำคุกจำเลยไม่เกิน ๕ ปี ย่อมเข้าเกณฑ์ต้องห้ามฎีกาตาม มาตรา ๒๑๘ วรรคหนึ่ง ซึ่งห้ามคู่ความ (ทั้งโจทก์และจำเลย) มิให้ฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริง (ฎีกาที่ ๑๖๘๙/๒๕๖๖)

ข้อจำกัดสิทธิในการฎีกา (ต่อ)

ฎีกาที่ ๒๙๑๕/๒๕๖๖ คดีนี้ศาลชั้นต้นพิพากษาว่าจำเลยมีความผิดตาม ป.อ. มาตรา ๒๗๗ วรรคสี่ (ชำเราเด็กไม่เกิน ๑๓ ปี โดยมีปิ่น/ระเบิด/โทรม) จำคุก ๒๕ ปี ศาลอุทธรณ์ภาค ๖ พิพากษาแก้เป็นว่าจำเลยมีความผิดตาม ป.อ. มาตรา ๒๗๗ วรรคสอง (ชำเราเด็กไม่เกิน ๑๓ ปี) จำคุก ๓ ปี ๖ เดือน เป็นการที่ศาลอุทธรณ์ภาค ๖ พิพากษาแก้วรรคของความผิดในบทมาตราเดียวกัน ไม่ถือเป็นการแก้บทความผิด แม้ศาลอุทธรณ์ภาค ๖ จะแก้โทษด้วยก็เป็นการแก้ไขเล็กน้อย และคงให้จำคุกไม่เกิน ๕ ปี จึงต้องห้ามมิให้คู่ความฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริงตาม ป.วิ.อ. มาตรา ๒๑๘ วรรคหนึ่ง การที่ศาลชั้นต้นรับฎีกาของโจทก์จึงไม่ชอบ ศาลฎีกาไม่รับวินิจฉัย

ข้อจำกัดสิทธิในการฎีกา (ต่อ)

ฎีกาที่ ๑๖๘๙/๒๕๖๖ คดีนี้ศาลชั้นต้นพิพากษาว่า จำเลยมีความผิดตาม ป.อ. มาตรา ๒๗๘ วรรคหนึ่ง (อนาจาร), ๓๖๕ (๑) ประกอบมาตรา ๓๖๒ และมาตรา ๓๖๔ การกระทำของจำเลยเป็นการกระทำความผิดเป็นความผิดต่อกฎหมายหลายบท ให้ลงโทษฐานบุกรุกโดยใช้กำลังประทุษร้ายตาม ป.อ. มาตรา ๓๖๕ (๑) ประกอบมาตรา ๓๖๒ และมาตรา ๓๖๔ ซึ่งเป็นกฎหมายบทที่มีโทษหนักที่สุดตาม ป.อ. มาตรา ๙๐ จำคุก ๑ ปี ศาลอุทธรณ์ภาค ๔ พิพากษาแก้เป็นว่า ให้ลงโทษจำเลยในความผิดฐานกระทำอนาจารแก่บุคคลอายุกว่าสิบห้าปี ตาม ป.อ. มาตรา ๒๗๘ วรรคหนึ่ง ซึ่งเป็นกฎหมายบทที่มีโทษหนักที่สุดตาม ป.อ. มาตรา ๙๐ จำคุก ๒ ปี เป็นกรณีที่สอง ศาลต่างวางบทความผิดแก่จำเลยทั้งมาตรา ๒๗๘ วรรคหนึ่ง และมาตรา ๓๖๕ (๑) ประกอบมาตรา ๓๖๒ และมาตรา ๓๖๔ ซึ่งเป็นกรรมเดียวผิดต่อกฎหมายหลายบทอยู่แล้ว ...

ข้อจำกัดสิทธิในการฎีกา (ต่อ)

... การที่ศาลอุทธรณ์ภาค ๔ ปรับบทกฎหมายตามมาตรา ๒๗๘ วรรคหนึ่ง ซึ่งเป็นบทหนักที่สุดที่ใช้ลงโทษจำเลยให้ถูกต้อง ถือไม่ได้ว่าเป็นการแก้ไขบท แม้ศาลอุทธรณ์ภาค ๔ จะแก้ไขโทษเพิ่มขึ้นตามบทหนักที่ใช้ลงโทษแก่จำเลย ก็เป็นการแก้ไขเล็กน้อยและลงโทษจำคุกไม่เกิน ๕ ปี จึงต้องห้ามฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริงตาม ป.วิ.อ. มาตรา ๒๑๘ วรรคหนึ่ง จำเลยจะฎีกาขอให้รื้อการลงโทษอันเป็นปัญหาข้อเท็จจริง จึงต้องยื่นคำร้องขอให้ผู้พิพากษาซึ่งพิจารณาคดีในศาลชั้นต้นรับรองและอนุญาตให้ฎีกาตาม ป.วิ.อ. มาตรา ๒๒๑ การที่ผู้พิพากษาซึ่งพิจารณาคดีในศาลชั้นต้นสั่งในฎีกาว่า เป็นกรณีแก้ไขมากและเพิ่มเติมโทษจำเลยตาม ป.วิ.อ. มาตรา ๒๑๙ ให้รับฎีกาของจำเลย จึงเป็นการสั่งโดยผิดหลงและดำเนินกระบวนการพิจารณาที่ไม่ชอบ ศาลฎีกาชอบที่จะยกขึ้นวินิจฉัย โดยให้เพิกถอนคำสั่งและการดำเนินการของศาลชั้นต้นที่ไม่ชอบได้และสั่งให้ดำเนินการให้ถูกต้องตาม ป.วิ.อ. มาตรา ๒๐๘ (๒) ประกอบด้วยมาตรา ๒๒๕

ข้อจำกัดสิทธิในการฎีกา (ต่อ)

ฎีกาที่ ๒๓๐๒/๒๕๖๒ โจทก์บรรยายฟ้องและขอให้ลงโทษจำเลยที่ ๑ และที่ ๒ ตาม ป.อ. มาตรา ๑๕๑, ๑๕๓, ๘๓ ศาลชั้นต้นเห็นว่า การกระทำของจำเลยที่ ๑ และที่ ๒ เป็นความผิดตาม ป.อ. มาตรา ๑๕๑ ประกอบมาตรา ๘๓ อันเป็นบทความผิดเฉพาะ แล้วย่อมไม่เป็นความผิดตามมาตรา ๑๕๓ ซึ่งเป็นบททั่วไปอีก ศาลอุทธรณ์ภาค ๖ พิพากษาแก้ความผิดในส่วนของจำเลยที่ ๒ เป็นว่า จำเลยที่ ๒ ผิดตาม ป.อ. มาตรา ๑๕๓ โดยเห็นว่า โจทก์ไม่ได้บรรยายฟ้องและนำสืบว่าจำเลยที่ ๒ เป็นเจ้าพนักงานผู้มีหน้าที่ทำ จัดการ และรักษาทรัพย์ ตาม ป.อ. มาตรา ๑๕๑ จำเลยที่ ๒ คงมีความผิดตามมาตรา ๑๕๓ ดังนี้ เป็นกรณีที่ศาลอุทธรณ์ภาค ๖ เพียงแต่ปรับบทลงโทษจำเลยที่ ๒ ให้ถูกต้องและลงโทษจำคุกจำเลยที่ ๒ มีกำหนด ๓ ปี ซึ่งไม่เกินห้าปี จึงเป็นการแก้ไขเล็กน้อย ห้ามมิให้คู่ความฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริง ตาม ป.วิ.อ. มาตรา ๒๑๙ วรรคหนึ่ง ที่ศาลชั้นต้นสั่งรับฎีกาเป็นการไม่ชอบ ศาลฎีกาไม่วินิจฉัยให้

ข้อจำกัดสิทธิในการฎีกา (ต่อ)

๑.๒.๒ หากศาลอุทธรณ์พิพากษาลงโทษจำคุกจำเลยเกิน ๕ ปี ย่อมเข้าเกณฑ์ต้องห้ามฎีกาตามมาตรา ๒๑๘ วรรคสอง ซึ่งต้องห้ามฎีกาเฉพาะโจทก์ (รวมถึงโจทก์ร่วม) แต่ไม่ห้ามจำเลยฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริง

ฎีกาที่ ๒๑๑๐/๒๕๔๘ ศาลอุทธรณ์ภาค ๑ พิพากษายืนตามศาลล่างให้จำคุกจำเลยเกินห้าปี โจทก์จึงต้องห้ามฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริงตาม ป.วิ.อ. มาตรา ๒๑๘ วรรคสอง ข้อห้ามฎีกาดังกล่าวนี้ย่อมใช้บังคับโจทก์ร่วมด้วย เพราะ ป.วิ.อ. มาตรา ๒ (๑๔) ให้นิยามศัพท์คำว่า “โจทก์” ไว้ว่า หมายความว่าพนักงานอัยการ หรือผู้เสียหายซึ่งฟ้องคดีอาญาต่อศาล หรือทั้งคู่ในเมื่อพนักงานอัยการและผู้เสียหายเป็นโจทก์ร่วมกัน

ข้อจำกัดสิทธิในการฎีกา (ต่อ)

ฎีกาที่ ๖๐๒๘/๒๕๕๒ ศาลชั้นต้นพิพากษาว่า จำเลยมีความผิดตาม ป.อ. มาตรา ๓๔๐ วรรคสอง ประกอบมาตรา ๓๔๐ ตริ, ๘๓ ลงโทษจำคุก ๕ ปี ศาลอุทธรณ์ภาค ๗ พิพากษาแก้เป็นว่าจำเลยมีความผิดตาม ป.อ. มาตรา ๓๔๐ วรรคแรก ประกอบมาตรา ๓๔๐ ตริ ลงโทษจำคุก ๕ ปี จึงเป็นกรณีที่ศาลอุทธรณ์ภาค ๗ พิพากษาแก้เฉพาะบทจากความผิดฐานปล้นทรัพย์โดยผู้กระทำความผิดคนหนึ่งมีอาวุธติดตัวไปด้วย เป็นความผิดฐานปล้นทรัพย์โดยไม่ประกอบด้วยเหตุฉกรรจ์คือ ขณะกระทำความผิดจำเลยกับพวกไม่มีอาวุธ อันเป็นกรณีที่ศาลอุทธรณ์ภาค ๗ แก้ไขเล็กน้อยและให้ลงโทษจำคุกจำเลยเกิน ๕ ปี คดีจึงต้องห้ามมิให้โจทก์ฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริงตาม ป.วิ.อ. มาตรา ๒๑๘ วรรคสอง

ข้อจำกัดสิทธิในการฎีกา (ต่อ)

๑.๓ หลักในการนับกำหนดโทษจำคุกตามมาตรา ๒๑๘ (นำไปใช้กับมาตรา ๒๑๕ ด้วย)

การนับกำหนดโทษจำคุกตามมาตรา ๒๑๘, ๒๑๕ ในการวินิจฉัยว่าคดีต้องห้ามฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริงหรือไม่นั้น ให้พิจารณาดังนี้

๑.๓.๑ ห้ามมิให้คำนวณกำหนดเวลาที่ศาลมีคำพิพากษาหรือคำสั่งเกี่ยวกับวิธีการเพื่อความปลอดภัยรวมเข้าด้วย

๑.๓.๒ ห้ามมิให้คำนวณกำหนดเวลาที่ศาลมีคำพิพากษาบวกโทษที่รอการลงโทษไว้ในคดีก่อนรวมเข้าด้วย เพราะไม่ใช่การใช้ดุลพินิจของศาลในการกำหนดโทษ แต่เป็นกรณีที่กฎหมายกำหนดให้ศาลที่พิพากษาคดีหลังต้องบวกโทษที่รอในคดีก่อนเข้าด้วยกัน (ฎีกาที่ ๗๘๓๘/๒๕๔๗)

ข้อจำกัดสิทธิในการฎีกา (ต่อ)

ฎีกาที่ ๖๒๔๒/๒๕๔๔ ศาลชั้นต้นลงโทษจำเลยฐานมีเมทแอมเฟตามีนไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่ายจำคุก ๕ ปี และฐานจำหน่ายเมทแอมเฟตามีนจำคุก ๕ ปี รวมจำคุก ๑๐ ปี เพิ่มโทษจำคุกถึงหนึ่งเป็นจำคุก ๑๕ ปี เมื่อลดโทษให้จำเลยถึงหนึ่งแล้วคงให้จำคุก ๗ ปี ๖ เดือน กับให้บวกโทษของจำเลยที่รอการลงโทษไว้ในคดีก่อนเข้ากับโทษในคดีนี้ ศาลอุทธรณ์ภาค ๑ พิพากษายืน จึงมีผลเท่ากับว่าศาลอุทธรณ์ภาค ๑ ยังคงให้ลงโทษจำคุกจำเลยแต่ละกระทงไม่เกิน ๕ ปี จึงต้องห้ามมิให้คู่ความฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริงตาม ป.วิ.อ. มาตรา ๒๑๘ วรรคหนึ่ง

ข้อจำกัดสิทธิในการฎีกา (ต่อ)

หมายเหตุ การพิจารณาว่าคดีต้องห้ามฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริงตาม ป.วิ.อ. มาตรา ๒๑๘ ต้องพิจารณาตามโทษที่เป็นรายการทง มิใช่พิจารณาโทษที่รวมทั้งคดี (ฎีกาที่ ๔๔๔/๒๕๖๓)

ฎีกาที่ ๑๒๐๕/๒๕๖๓ ศาลชั้นต้นพิพากษาลงโทษจำเลยฐานมีเลื่อยโซยนต์ไว้ในครอบครองโดยไม่ได้รับใบอนุญาต **จำคุก ๖ เดือน** ฐานเข้าไปยึดถือครอบครองทำประโยชน์ ก่อสร้าง แล้วฉวยทำให้เสื่อมเสียแก่สภาพป่าสงวนแห่งชาติ และฐานทำไม้หวงห้ามภายในเขตป่าสงวนแห่งชาติ เป็นกรรมเดียวเป็นความผิดต่อกฎหมายหลายบท ให้ลงโทษตามพระราชบัญญัติป่าไม้ฯ ซึ่งเป็นกฎหมายบทที่มีโทษหนักที่สุดตาม ป.อ. มาตรา ๕๐ **จำคุก ๕ ปี** ฐานมีไม้หวงห้ามอันยังไม่ได้แปรรูป **จำคุก ๕ ปี** รวมจำคุก ๑๐ ปี ๖ เดือน ลดโทษให้ตาม ป.อ. มาตรา ๓๘ กึ่งหนึ่ง **คงจำคุก ๕ ปี ๓ เดือน** ให้จำเลย คนงาน ผู้รับจ้าง ผู้แทนและบริวารออกไปจากเขตป่าสงวนแห่งชาติ และให้ชดเชยค่าเสียหาย ๔๕๗,๒๓๖.๒๗ บาท แก่รัฐ **ริบของกลาง ศาลอุทธรณ์ภาค ๘ พิพากษาแก้เป็นว่า** ให้ยกคำพิพากษาศาลชั้นต้นที่พิพากษาให้จำเลยชดเชยค่าเสียหายแก่รัฐเป็นเงิน ๔๕๗,๒๓๖.๒๗ บาท นอกจากนี้แก้ให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น **เป็นกรณีศาลอุทธรณ์ภาค ๘ พิพากษาแก้เฉพาะคดีส่วนแพ่งเท่านั้น คดีในส่วนอาญา ศาลอุทธรณ์ภาค ๘ พิพากษายืน...**

ข้อจำกัดสิทธิในการฎีกา (ต่อ)

...เท่ากับลงโทษจำคุกจำเลยแต่ละกระทงไม่เกินห้าปี แม้รวมโทษทุกกระทงแล้วจะจำคุกรวม ๕ ปี ๓ เดือน ซึ่งเกินกว่าห้าปีก็ตาม ก็ต้องห้ามมิให้จำเลยฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริงตาม ป.วิ.อ. มาตรา ๒๑๘ **วรรคหนึ่ง** เพราะการพิจารณาว่าคดีต้องห้ามฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริงตามบทบัญญัติของกฎหมายดังกล่าวพิจารณาตามโทษที่เป็นรายการทง มิใช่พิจารณาโทษที่รวมทั้งคดี เมื่อโทษที่ลงแก่จำเลยในคดีนี้แต่ละกระทงจำคุกไม่เกินห้าปีจึงต้องห้ามฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริงทุกกระทง จำเลยจึงมีสิทธิยื่นคำร้องขอให้ผู้พิพากษาอนุญาตให้ฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริงตาม ป.วิ.อ. มาตรา ๒๒๑ การที่ศาลชั้นต้นสั่งในคำร้องดังกล่าวว่า เป็นกรณีศาลอุทธรณ์ภาค ๘ พิพากษาแก้ไขเล็กน้อยและให้ลงโทษจำคุกเกิน ๕ ปี ไม่ต้องห้ามจำเลยฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริง จึงไม่จำเป็นต้องมีการรับรองในฎีกา ยกคำร้อง และมีคำสั่งรับฎีกาของจำเลยนั้น จึงเป็นกรณีสั่งโดยผิดหลงและเป็นการดำเนินกระบวนการพิจารณาที่ไม่ชอบ ถือว่าศาลชั้นต้นไม่ได้ปฏิบัติให้เป็นไปตามบทบัญญัติว่าด้วยการพิจารณาคดี ศาลฎีกามีอำนาจที่จะยกขึ้นวินิจฉัย โดยให้เพิกถอนคำสั่งและการดำเนินการดังกล่าวของศาลชั้นต้นที่ไม่ชอบเสียได้และสั่งให้ศาลชั้นต้นดำเนินการให้ถูกต้องตาม ป.วิ.อ. มาตรา ๒๐๘ (๒) ประกอบมาตรา ๒๒๕

ข้อจำกัดสิทธิในการฎีกา (ต่อ)

๑.๔ กรณีมีการลดโทษต้องถือ“โทษสุทธิ”หลังจากลดโทษเหตุต่าง ๆ แล้ว

ฎีกาที่ ๗๐๗๔/๒๕๓๗ ศาลชั้นต้นพิพากษาว่า จำเลยมีความผิดตาม ป.อ. มาตรา ๓๕๗ วรรคหนึ่ง, ๘๓ ขณะกระทำผิดจำเลยอายุ ๑๕ ปี ลดมาตราส่วนโทษให้กึ่งหนึ่งตาม ป.อ. มาตรา ๗๕ แล้ว จำคุก ๒ ปี จำเลยให้การรับสารภาพ มีเหตุบรรเทาโทษลดโทษให้กึ่งหนึ่งตาม ป.อ. มาตรา ๗๘ คงจำคุก ๑ ปี ศาลอุทธรณ์พิพากษาแก้เพียงว่าให้จัดการตาม ป.อ. มาตรา ๗๕ ประกอบด้วยมาตรา ๗๔ (๕) โดยส่งตัวจำเลยไปฝึกและอบรมที่สถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนมีกำหนด ๑ ปี จึงเป็นการแก้ไขคำพิพากษาศาลชั้นต้นเพียงเล็กน้อย จำเลยฎีกาขอให้ศาลรอลงอาญาให้จำเลยหรือให้ศาลมอบตัวจำเลยให้แก่มารดาเพื่อควบคุมความประพฤติของจำเลย เป็นการฎีกาได้เพียงดุลพินิจในการกำหนดโทษ เป็นฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริง ต้องห้ามฎีกาตามป.วิ.อ. มาตรา ๒๑๘ วรรคหนึ่ง

ข้อจำกัดสิทธิในการฎีกา (ต่อ)

๑.๕ กรณีมีการเพิ่มโทษจำเลยฐานไม่เข็ดหลาบต้องนำกำหนดโทษที่ศาลเพิ่มแก่จำเลยมารวมคำนวณเข้าด้วย

ฎีกาที่ ๔๑๘๘/๒๕๕๐ (ปชญ) การที่จะพิจารณาว่าคดีใดต้องห้ามฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริงตาม ป.วิ.อ. มาตรา ๒๑๘ วรรคหนึ่ง หรือไม่นั้นต้องพิจารณาเป็นรายกระทงความผิดและกำหนดโทษสุดท้ายที่จำเลยได้รับ ซึ่งการเพิ่มโทษจำเลยในความผิดใด โทษที่เพิ่มขึ้นก็ย่อมรวมเป็นโทษที่ศาลจะนำไปกำหนดโทษสุดท้ายที่จำเลยได้รับในความผิดนั้น ดังนั้น จึงต้องนำการเพิ่มโทษมาคำนวณในการใช้สิทธิฎีกาด้วย ศาลอุทธรณ์ภาค ๒ กำหนดโทษสุดท้ายที่จำเลยที่ ๑ ได้รับให้จำคุกแต่ละกระทงเกิน ๕ ปี จึงไม่ต้องห้ามฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริงตาม ป.วิ.อ. มาตรา ๒๑๘ วรรคหนึ่ง

ข้อจำกัดสิทธิในการฎีกา (ต่อ)

๑.๖ กรณีศาลเยาวชนเปลี่ยนโทษจำคุกเป็นส่งตัวจำเลยไปรับการฝึกอบรม ไม่ถือเป็นการลงโทษและต้องถือว่าเป็นกรณีจำคุกไม่เกิน ๕ ปี เมื่อศาลอุทธรณ์พิพากษายืน คู่ความต้องห้ามฎีกาตาม ป.วิ.อ. มาตรา ๒๑๘ วรรคหนึ่ง

ฎีกาที่ ๕๐๔-๕๐๖/๒๕๖๑ ความผิดฐานกระทำชำเราผู้เสียหายที่ ๒ ศาลชั้นต้นพิพากษาว่าจำเลยมีความผิดตาม ป.อ. มาตรา ๒๗๗ วรรคสาม จำคุก ๖ ปี เปลี่ยนโทษจำคุกเป็นส่งตัวไปฝึกอบรมขั้นต่ำไม่น้อยกว่า ๕ ปี ขั้นสูงไม่เกินกว่า ๗ ปี ศาลอุทธรณ์ภาค ๘ พิพากษาแก้เป็นว่า ให้เปลี่ยนโทษจำคุกเป็นส่งตัวไปฝึกอบรมกำหนดขั้นต่ำไม่น้อยกว่า ๑ ปี ขั้นสูงไม่เกิน ๒ ปี อันเป็นการพิพากษาแก้ไขเฉพาะระยะเวลาการฝึกอบรม ซึ่งไม่ใช่โทษตาม ป.อ. มาตรา ๑๘ จึงเป็นการแก้ไขเล็กน้อยและต้องถือว่าศาลล่างทั้งสองพิพากษาลงโทษจำคุกจำเลยไม่เกิน ๕ ปี ต้องห้ามมิให้คู่ความฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริงตาม ป.วิ.อ. มาตรา ๒๑๘ วรรคหนึ่ง ประกอบ พ.ร.บ.ศาลเยาวชนและครอบครัวและวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว พ.ศ. ๒๕๕๓ มาตรา ๖ ที่โจทก์ฎีกาขอให้ลงโทษจำเลยตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น เป็นการโต้แย้งดุลพินิจในการกำหนดโทษเป็นปัญหาข้อเท็จจริง จึงต้องห้ามมิให้ฎีกา ตามบทบัญญัติดังกล่าว ศาลฎีกาไม่รับวินิจฉัย

ข้อจำกัดสิทธิในการฎีกา (ต่อ)

หมายเหตุ การรอกการกำหนดโทษและคุมความประพฤติไว้ ไม่ถือว่าเป็นการลงโทษต้องถือว่าศาลชั้นต้นมิได้พิพากษาให้ลงโทษจำคุกจำเลยเกิน ๕ ปี

ฎีกาที่ ๕๔๖/๒๕๖๒ ศาลชั้นต้นพิพากษาว่าจำเลยมีความผิดฐานร่วมกันทำร้ายร่างกายผู้อื่นตาม ป.อ. มาตรา ๒๕๕ ประกอบมาตรา ๘๓ แต่ให้รอกการกำหนดโทษและคุมประพฤติไว้ จึงไม่เป็นการลงโทษตาม ป.อ. มาตรา ๑๘ และต้องถือว่าศาลชั้นต้นมิได้พิพากษาให้ลงโทษจำคุกจำเลยเกิน ๕ ปี เมื่อศาลอุทธรณ์คดีชำนาญพิเศษพิพากษายืน จึงต้องห้ามมิให้คู่ความฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริง ตาม ป.วิ.อ. มาตรา ๒๑๘ วรรคหนึ่ง ประกอบ พ.ร.บ.ศาลเยาวชนและครอบครัวและวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว พ.ศ. ๒๕๕๓ มาตรา ๑๘๒/๑ ที่จำเลยฎีกาพยานหลักฐานโจทก์ฟังไม่ได้ว่าจำเลยกระทำความผิด เป็นฎีกาโต้แย้งดุลพินิจในการรับฟังพยานหลักฐานของศาลอุทธรณ์คดีชำนาญพิเศษ เป็นฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริง จึงต้องห้ามฎีกา

ข้อจำกัดสิทธิในการฎีกา (ต่อ)

๑.๗ ศาลชั้นต้นลงโทษจำคุก ศาลอุทธรณ์เปลี่ยนโทษจำคุกเป็นกักขังแทนเป็นการแก้ไขเล็กน้อย ต้องห้ามฎีกาในข้อเท็จจริงตาม ป.วิ.อ. มาตรา ๒๑๘ วรรคหนึ่ง

ฎีกาที่ ๕๒๑๖/๒๕๕๖ ศาลชั้นต้นพิพากษาลงโทษจำคุกจำเลย ๑ เดือน ศาลอุทธรณ์ภาค ๒ พิพากษาแก้เป็นว่า ให้เปลี่ยนโทษจำคุกเป็นลงโทษกักขังจำเลยแทนโทษจำคุก มีกำหนด ๑ เดือน จึงเป็นกรณีที่ศาลอุทธรณ์ภาค ๒ พิพากษาแก้ไขเล็กน้อย คดีจึงต้องห้ามมิให้จำเลยฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริงตาม ป.วิ.อ. มาตรา ๒๑๘ วรรคหนึ่ง ที่จำเลยฎีกาขอให้รอกการลงโทษจำคุกให้แก่จำเลยนั้น เป็นการโต้เถียงดุลพินิจในการลงโทษของศาลอุทธรณ์ภาค ๒ เป็นฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริง ต้องห้ามตามบทบัญญัติดังกล่าว

ข้อจำกัดสิทธิในการฎีกา (ต่อ)

ฎีกาที่ ๕๕๕๓/๒๕๓๕ ศาลชั้นต้นพิพากษาลงโทษจำคุกจำเลย ๑๕ วัน และบวกโทษจำคุกที่รอกการลงโทษไว้อีก ๑๕ วัน รวมจำคุก ๓๐ วัน ศาลอุทธรณ์พิพากษาแก้ให้ลงโทษกักขัง ๓๐ วัน แทน เป็นการแก้ไขเล็กน้อย ต้องห้ามมิให้ฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริงตาม ป.วิ.อ. มาตรา ๒๑๘ วรรคหนึ่ง การที่จำเลยฎีกาขอให้รอกการลงโทษ เป็นฎีกาดุลพินิจในการวางโทษจำเลยของศาลอุทธรณ์ จึงเป็นฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริง ทั้งการที่ศาลอุทธรณ์เปลี่ยนโทษจำคุกเป็นโทษกักขังแทนตาม ป.อ. มาตรา ๒๓ นั้น ไม่อาจนำโทษจำคุกที่รอกการลงโทษไว้ในคดีก่อนมาบวกเข้ากับโทษในคดีนี้ได้ เพราะตาม ป.อ. มาตรา ๕๘ คำว่า “และศาลพิพากษาให้ลงโทษจำคุกสำหรับความผิด” นั้น หมายความว่าจำเลยต้องคำพิพากษาให้ลงโทษจำคุกจริง ๆ ปัญหานี้เป็นปัญหาข้อกฎหมายที่เกี่ยวกับความสงบเรียบร้อย แม้ไม่มีคู่ความฝ่ายใดฎีกา ศาลฎีกามีอำนาจยกขึ้นวินิจฉัยได้

ข้อจำกัดสิทธิในการฎีกา (ต่อ)

๑.๘ กรณีศาลชั้นต้นพิพากษาปรับสถานเดียวและให้ริบของกลาง ศาลอุทธรณ์พิพากษาแก้เพียงว่าให้คืนของกลางแก่จำเลย เป็นการแก้ไขเพียงเล็กน้อย

ฎีกาที่ ๖๕๖๖/๒๕๖๒ อาวุธปืนของกลางเป็นอาวุธปืนมีทะเบียนจึงไม่ใช่ทรัพย์สินที่มีไว้เป็นความผิดที่กฎหมายกำหนดให้ต้องริบเสียทั้งสิ้นตาม ป.อ. มาตรา ๓๒ แต่เป็นทรัพย์สินซึ่งจำเลยได้ใช้หรือมีไว้เพื่อใช้ในการกระทำความผิดซึ่งศาลมีอำนาจใช้ดุลพินิจที่จะสั่งให้ริบหรือไม่ริบก็ได้ ตาม ป.อ. มาตรา ๓๓ (๑) คดีนี้ศาลชั้นต้นลงโทษปรับจำเลยสถานเดียว และริบอาวุธปืนของกลางศาลอุทธรณ์ภาค ๘ พิพากษาแก้เฉพาะให้คืนอาวุธปืนของกลางแก่จำเลยเท่านั้น จึงเป็นการพิพากษาแก้ไขเล็กน้อย ต้องห้ามมิให้คู่ความฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริง ตาม ป.วิ.อ. มาตรา ๒๑๘ วรรคหนึ่ง

ข้อจำกัดสิทธิในการฎีกา (ต่อ)

๑.๘ ป.วิ.อ. มาตรา ๒๑๘ ทั้งสองวรรค ห้ามฎีกาเฉพาะในปัญหาข้อเท็จจริงเท่านั้น หากเป็นปัญหาข้อกฎหมาย คู่ความย่อมไม่ต้องห้ามฎีกา

ฎีกาที่ ๒๕๕๓/๒๕๓๐ แม้โจทก์จะต้องห้ามมิให้ฎีกาในข้อเท็จจริงก็ตาม แต่ฎีกาของโจทก์ที่ว่าศาลอุทธรณ์นับอายุของผู้เสียหายคลาดเคลื่อนเป็นการวินิจฉัยข้อเท็จจริงผิดจากพยานหลักฐานในสำนวน ไม่ชอบด้วยกระบวนการพิจารณา นั้น เป็นข้อกฎหมาย จึงไม่ต้องห้ามฎีกา

ข้อจำกัดสิทธิในการฎีกา (ต่อ)

๑.๑๐ ป.วิ.อ. มาตรา ๒๑๘ ให้ความสำคัญกับโทษจำคุกตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ โดยไม่ต้องคำนึงถึงโทษที่ศาลชั้นต้นลงแก่จำเลย หมายถึงให้ดูโทษที่ศาลอุทธรณ์กำหนดเป็นหลัก คือ ถ้อยคำโทษจำคุกจำเลยไม่เกิน ๕ ปี ต้องห้ามทั้งโจทก์และจำเลยฎีกาข้อเท็จจริงตามมาตรา ๒๑๘ วรรคหนึ่ง ฎีกาที่ ๗๕๖-๗๕๗/๒๕๑๘ ศาลชั้นต้นพิพากษาว่าจำเลยกระทำความผิดฐานข่มขืนกระทำชำเราให้จำคุก ๑๐ ปี ศาลอุทธรณ์ฟังข้อเท็จจริงอย่างเดียวกับศาลชั้นต้นแต่เห็นว่าจำเลยอายุ ๑๖ ปี พิพากษาแก้โดยลดมาตราส่วนโทษให้ครึ่งหนึ่งตาม ป.อ. มาตรา ๗๕ ให้จำคุก ๕ ปี ดังนั้น เป็นการแก้ไขเล็กน้อย ต้องห้ามมิให้ฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริงตาม ป.วิ.อ. มาตรา ๒๑๘ วรรคหนึ่ง

ข้อจำกัดสิทธิในการฎีกา (ต่อ)

แต่ถ้าศาลอุทธรณ์พิพากษาจำคุกจำเลยเกิน ๕ ปี ห้ามเฉพาะโจทก์ฎีกาในข้อเท็จจริง แต่ไม่ห้ามจำเลยตามมาตรา ๒๑๘ วรรคสอง โดยไม่ต้องสนใจว่าศาลชั้นต้นจะลงโทษจำคุกจำเลยมากี่ปี

ฎีกาที่ ๘๓๔๔/๒๕๔๔ ศาลชั้นต้นพิพากษาลงโทษจำคุกจำเลยทั้งสองตลอดชีวิต ฐานร่วมกันข่มขืนกระทำชำเราอันมีลักษณะโทรมหญิงและลงโทษประหารชีวิต ฐานร่วมกันฆ่าผู้อื่นเพื่อปกปิดความผิดอื่น ศาลอุทธรณ์ภาค ๖ พิพากษาแก้โดยลดโทษให้หนึ่งในสามลงโทษจำคุก ๓๓ ปี ๔ เดือน และจำคุกตลอดชีวิตตามลำดับ จึงเป็นการแก้ไขเฉพาะโทษ กรณีเป็นการแก้ไขเล็กน้อยและให้ลงโทษจำคุกจำเลยทั้งสอง เกิน ๕ ปี ดังนั้น โจทก์ร่วมฎีกาว่าจำเลยทั้งสองให้การรับสารภาพเพราะจำนนต่อหลักฐาน ขอให้ลงโทษจำเลยทั้งสองตายตกไปตามกันอันหมายถึงให้ลงโทษประหารชีวิตซึ่งเป็นฎีกาคุลพินิจในการลงโทษ เป็นฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริง ...

ข้อจำกัดสิทธิในการฎีกา (ต่อ)

...จึงต้องห้ามมิให้โจทก์ซึ่งหมายความถึงโจทก์ร่วมด้วยฎีกา ในปัญหาข้อเท็จจริงดังกล่าวตาม ป.วิ.อ. มาตรา ๒๑๘ วรรคสอง ส่วนความผิดฐานร่วมกันชิงทรัพย์เป็นเหตุให้ผู้อื่น ถึงแก่ความตาย ศาลชั้นต้นพิพากษาลงโทษประหาร ชีวิต ศาลอุทธรณ์ภาค ๖ พิพากษาแก้เป็นว่าจำเลยทั้งสอง ร่วมกันลักทรัพย์ในเคหสถานเวลากลางคืน ลดโทษให้คนละ หนึ่งในสามแล้ว คงจำคุก ๔ ปี เป็นการแก้ทั้งบทและโทษ กรณีเป็นการแก้ไขมาก จึงไม่ต้องห้ามฎีกาในปัญหา ข้อเท็จจริง

ข้อจำกัดสิทธิในการฎีกา (ต่อ)

ฎีกาที่ ๗๔๕๕/๒๕๕๓ แม้ศาลอุทธรณ์ภาค ๖ พิพากษาแก้ คำพิพากษาศาลชั้นต้นทั้งบทความผิดและแก้โทษที่ลง แก่จำเลยทั้งสอง แต่ก็เป็นการแก้ไขเพียงปรับวรรคของ บทความผิดให้ถูกต้อง โดยมีได้แก่ฐานความผิด ถือว่าเป็น การแก้ไขเล็กน้อยและให้ลงโทษจำคุกจำเลยทั้งสองเกินห้าปี ต้องห้ามมิให้โจทก์ฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริงตาม ป.วิ.อ. มาตรา ๒๑๘ วรรคสอง ฎีกาของโจทก์เป็นการโต้แย้งดุลพินิจ ในการกำหนดโทษ เป็นฎีกาปัญหาข้อเท็จจริง ต้องห้ามตาม บทบัญญัติของกฎหมายดังกล่าว

ข้อจำกัดสิทธิในการฎีกา (ต่อ)

ป.วิ.อ. มาตรา ๒๑๕ บัญญัติว่า “ในคดีที่ศาลชั้นต้นพิพากษาให้ลงโทษจำคุกจำเลยไม่เกินสองปีหรือปรับไม่เกินสี่หมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ ถ้าศาลอุทธรณ์ยังคงลงโทษจำเลยไม่เกินกำหนดที่ว่ามานี้ ห้ามมิให้คู่ความฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริง แต่ข้อห้ามนี้มีให้ใช้แก่จำเลยในกรณีที่ศาลอุทธรณ์พิพากษาแก้ไขมากและเพิ่มเติมโทษจำเลย”

ข้อจำกัดสิทธิในการฎีกา (ต่อ)

หลักห้ามคู่ความฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริง ตาม ป.วิ.อ. มาตรา ๒๑๕

ศาลชั้นต้นพิพากษาให้ลงโทษจำคุกจำเลยไม่เกิน ๒ ปี หรือปรับไม่เกินสี่หมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

ศาลอุทธรณ์ยังคงลงโทษจำเลยไม่เกินกำหนดที่ว่ามานี้

ห้ามมิให้คู่ความฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริง

ยกเว้น จำเลยฎีกาในข้อเท็จจริงได้ ถ้าศาลอุทธรณ์แก้ไขมากและเพิ่มเติมโทษจำเลย

ข้อจำกัดสิทธิในการฎีกา (ต่อ)

ฎีกาที่ ๓๓๓๐/๒๕๖๑ ศาลชั้นต้นพิพากษาลงโทษจำเลยฐานมีอาวุธปืนโดยไม่ได้รับใบอนุญาต จำคุก ๑ ปี ฐานพาอาวุธปืนไปในเมือง หมู่บ้าน หรือทางสาธารณะโดยไม่ได้รับใบอนุญาต จำคุก ๖ เดือน ฐานประมาทเป็นเหตุให้ผู้อื่นได้รับอันตรายสาหัส จำคุก ๑ ปี รวมจำคุก ๒ ปี ๖ เดือน จำเลยรับสารภาพลดโทษให้กึ่งหนึ่ง คงจำคุก ๑๕ เดือน ศาลอุทธรณ์ภาค ๕ พิพากษาแก้เป็นว่า ฐานมีอาวุธปืนและเครื่องกระสุนปืนโดยไม่ได้รับใบอนุญาต ให้ลงโทษปรับ ๒๐,๐๐๐ บาท ฐานพาอาวุธปืนไปในเมือง หมู่บ้าน หรือทางสาธารณะโดยไม่ได้รับใบอนุญาต ปรับ ๑๐,๐๐๐ บาท และฐานประมาทเป็นเหตุให้ผู้อื่นได้รับอันตรายสาหัส ปรับ ๖,๐๐๐ บาท อีกสถานหนึ่ง รวมเป็นปรับ ๓๖,๐๐๐ บาท เมื่อลดโทษกึ่งหนึ่งแล้ว คงปรับ ๑๘,๐๐๐ บาท แล้วรอกการลงโทษจำคุกและคุมความประพฤติของจำเลยไว้...

ข้อจำกัดสิทธิในการฎีกา (ต่อ)

...อันเป็นกรณีที่ศาลชั้นต้นและศาลอุทธรณ์ภาค ๕ ลงโทษจำคุกจำเลยไม่เกินกระทั่ง ๒ ปี และปรับไม่เกินกระทั่ง ๔๐,๐๐๐ บาท จึงห้ามมิให้โจทก์ฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริงตาม ป.วิ.อ. มาตรา ๒๑๕

ข้อจำกัดสิทธิในการฎีกา (ต่อ)

ฎีกาที่ ๒๖๖๑/๒๕๖๑ ความผิดฐานเก็บของป่า ศาลชั้นต้น พิพากษาลงโทษจำคุกจำเลยทั้งสองคนละ ๑ ปี ลดโทษกึ่งหนึ่ง คงจำคุกคนละ ๖ เดือน ศาลอุทธรณ์ภาค ๘ พิพากษาแก้เป็นว่า จำเลยทั้งสองไม่มีความผิดฐานเก็บของป่า แต่ยังคงมีความผิดฐานยึดถือครอบครองทำประโยชน์ในที่ดินหรือกระทำด้วยประการใด ๆ อันเป็นการเสื่อมเสียแก่สภาพป่าสงวนแห่งชาติ ให้ปรับจำเลยทั้งสองคนละ ๒๐,๐๐๐ บาท อีกสถานหนึ่ง ลดโทษกึ่งหนึ่งคงปรับคนละ ๑๐,๐๐๐ บาท โทษจำคุกให้การลงโทษไว้ ๑ ปี ...

ข้อจำกัดสิทธิในการฎีกา (ต่อ)

...ดังนี้ แม้ศาลอุทธรณ์ภาค ๘ จะได้ออการลงโทษจำคุกแก่ จำเลยทั้งสองอันเป็นการแก้ไขมากก็ตาม แต่เมื่อศาลชั้นต้น และศาลอุทธรณ์ภาค ๘ พิพากษาลงโทษจำคุกจำเลยทั้งสอง ไม่เกิน ๒ ปี คดีจึงต้องห้ามฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริง ตาม ป.วิ.อ. มาตรา ๒๑๕ ที่โจทก์ฎีกาขอให้ไม่รอการลงโทษนั้น เป็นฎีกาโต้แย้งดุลพินิจในการกำหนดโทษเป็นฎีกาในปัญหา ข้อเท็จจริง ต้องห้ามฎีกาตามบทบัญญัติแห่งกฎหมายมาตรา ดังกล่าว ที่ศาลชั้นต้นสั่งรับฎีกาโจทก์ในข้อนี้มานั้นไม่ชอบ ศาลฎีกาไม่รับวินิจฉัย

ข้อจำกัดสิทธิในการฎีกา (ต่อ)

หมายเหตุ หากพิจารณาด้านจำเลย จะเห็นว่าแม้จะเป็นการแก้ไขมาก แต่ก็ไม่ได้มีการเพิ่มเติมโทษจำเลยแต่อย่างใด จำเลยก็ไม่อาจฎีกาในข้อเท็จจริงได้เช่นกัน

ฎีกาที่ ๑๖๓๘/๒๕๖๑ ความผิดฐานทำร้ายร่างกายผู้อื่น ศาลชั้นต้นพิพากษาว่า จำเลยมีความผิดตาม ป.อ. มาตรา ๒๕๕ จำคุก ๒ เดือน ศาลอุทธรณ์ภาค ๓ พิพากษาแก้เป็นว่า จำเลยมีความผิดตาม ป.อ. มาตรา ๓๕๑ (เดิม) จำคุก ๑ เดือน เป็นการแก้ไขทัณฑ์และโทษอันเป็นการแก้ไขมาก แต่มิได้เพิ่มเติมโทษจำเลย ทั้งศาลอุทธรณ์ภาค ๓ ยังคงลงโทษจำคุกจำเลยไม่เกินสองปี จึงต้องห้ามมิให้คู่ความฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริง ตาม ป.วิ.อ. มาตรา ๒๑๕ จำเลยฎีกาในข้อที่ศาลชั้นต้นสั่งไม่รับฎีกาว่า พยานหลักฐานของโจทก์ฟังไม่ได้ว่าจำเลยกระทำความผิดตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค ๓ เป็นการโต้เถียงดุลพินิจในการรับฟังพยานหลักฐานของศาลอุทธรณ์ภาค ๓ อันเป็นฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริง ต้องห้ามฎีกาตามบทบัญญัติดังกล่าว

ข้อจำกัดสิทธิในการฎีกา (ต่อ)

ฎีกาที่ ๑๖๔๕๕/๒๕๕๕ ศาลชั้นต้นพิพากษาว่าจำเลยมีความผิดฐานมีเมทแอมเฟตามีนไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่ายตาม พ.ร.บ.ยาเสพติดให้โทษฯ มาตรา ๖๖ วรรคหนึ่ง, ๑๐๐/๒ จำคุก ๒ ปี และศาลอุทธรณ์ภาค ๘ พิพากษาแก้เป็นว่า จำเลยมีความผิดฐานมีเมทแอมเฟตามีนไว้ในครอบครองโดยไม่ได้รับอนุญาต ตาม พ.ร.บ.ยาเสพติดให้โทษฯ มาตรา ๖๗, ๑๐๐/๒ ลดโทษกึ่งหนึ่งแล้ว จำคุก ๓ เดือน ปรับ ๕,๐๐๐ บาท และรอกาลลงโทษ เป็นกรณีที่ศาลชั้นต้นและศาลอุทธรณ์ภาค ๘ ลงโทษจำคุกไม่เกิน ๒ ปี และปรับไม่เกิน ๕๐,๐๐๐ บาท จึงต้องห้ามมิให้คู่ความฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริงตาม ป.วิ.อ. มาตรา ๒๑๕

ข้อจำกัดสิทธิในการฎีกา (ต่อ)

๒.๑ หากศาลชั้นต้นหรือศาลอุทธรณ์แม้เพียงศาลใดศาลหนึ่งลงโทษจำคุกจำเลยเกิน ๒ ปี หรือปรับเกิน ๔๐,๐๐๐ บาท คู่ความย่อมสามารถฎีกาในข้อเท็จจริงได้ ตาม ป.วิ.อ. มาตรา ๒๑๕

๒.๒ แม้ศาลอุทธรณ์พิพากษาแก้ทั้งบทและโทษอันเป็นการแก้ไขมาก แต่ถ้าไม่ได้เพิ่มเติมโทษจำเลยย่อมฎีกาในข้อเท็จจริงไม่ได้

ข้อจำกัดสิทธิในการฎีกา (ต่อ)

ฎีกาที่ ๑๕๗๓๔/๒๕๕๗ ความผิดฐานเสพเมทแอมเฟตามีนของจำเลยที่ ๒ นั้น แม้ศาลอุทธรณ์รอกการลงโทษจำคุกจำเลยที่ ๒ อันเป็นการแก้ไขมากก็ตาม แต่เมื่อศาลชั้นต้นและศาลอุทธรณ์พิพากษาลงโทษจำคุกจำเลยไม่เกิน ๒ ปี คดีจึงต้องห้ามฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริง ตาม ป.วิ.อ. มาตรา ๒๑๕ เมื่อโจทก์ฎีกาขอให้ไม่รอกการลงโทษนั้นเป็นการโต้แย้งดุลพินิจในการกำหนดโทษ จึงเป็นฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริง และต้องห้ามฎีกาตามบทบัญญัติกฎหมายดังกล่าว

ข้อจำกัดสิทธิในการฎีกา (ต่อ)

๒.๓ โจทก์ร่วมมีฐานะเป็นโจทก์เช่นเดียวกัน จึงต้องห้ามฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริง ตามมาตรา ๒๑๕ ด้วย

ฎีกาที่ ๒๘๗๕/๒๕๔๗ ศาลชั้นต้นพิพากษาลงโทษฐานพาอาวุธปืนไปในเมืองและหมู่บ้านโดยไม่ได้รับใบอนุญาตจำคุก ๖ เดือน ฐานบุกรุกจำคุก ๖ เดือน ลดโทษให้กึ่งหนึ่ง คงจำคุก ๖ เดือน ศาลอุทธรณ์ภาค ๖ พิพากษาลดโทษกึ่งหนึ่งแล้ว คงปรับ ๑๐,๐๐๐ บาท อีกสถานหนึ่ง โทษจำคุกให้รอกการลงโทษ ๒ ปี ดังนี้ **แม้คำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค ๖ จะได้ออกการลงโทษจำคุกจำเลยอันเป็นการแก้ไขมากก็ตาม แต่เมื่อศาลชั้นต้นและศาลอุทธรณ์ภาค ๖ พิพากษาลงโทษจำคุกจำเลยไม่เกิน ๒ ปี คดีนี้จึงต้องห้ามฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริงตาม ป.วิ.อ. มาตรา ๒๑๕ ที่โจทก์ร่วมฎีกาขอให้ไม่รอกการลงโทษนั้น เป็นฎีกาโต้แย้งดุลพินิจในการกำหนดโทษเป็นฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริง ต้องห้ามฎีกาตามบทบัญญัติแห่งกฎหมายมาตราดังกล่าว**

ข้อจำกัดสิทธิในการฎีกา (ต่อ)

๒.๔ หากศาลอุทธรณ์แก้ไขมากและยังเป็นการเพิ่มเติมโทษจำเลยอีก จำเลยฎีกาในข้อเท็จจริงได้ ไม่ต้องห้าม

ฎีกาที่ ๖๑๒๑/๒๕๔๘ ศาลชั้นต้นวางโทษจำคุกจำเลย ๔ เดือน และปรับ ๔๐,๐๐๐ บาท รอกการลงโทษจำคุกไว้ ศาลอุทธรณ์ภาค ๗ แก้เป็นจำคุก ๖ เดือน ไม่รอกการลงโทษเป็นการแก้ไขมากและเพิ่มเติมโทษจำเลย จึงไม่ต้องห้ามมิให้จำเลยฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริง

ฎีกาที่ ๒๖๕๕/๒๕๔๘ ความผิดฐานเป็นผู้จัดให้มีการเล่นพนัน ศาลชั้นต้นพิพากษาลงโทษจำเลยที่ ๑ ให้ปรับสถานเดียว ๑,๐๐๐ บาท ศาลอุทธรณ์ภาค ๓ พิพากษาแก้เฉพาะโทษเป็นจำคุกสถานเดียวมีกำหนด ๑ เดือน แต่ให้เปลี่ยนโทษจำคุกเป็นโทษกักขังแทน เป็นกรณีแก้ไขมากและเพิ่มเติมโทษจำเลย **ไม่ต้องห้ามจำเลยที่ ๑ ฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริงตาม ป.วิ.อ. มาตรา ๒๑๕**

ข้อจำกัดสิทธิในการฎีกา (ต่อ)

๒.๕ ป.วิ.อ. มาตรา ๒๑๕ ไม่ห้ามโจทก์และจำเลยฎีกาในปัญหาข้อกฎหมาย

๓. กรณีที่ถือว่าศาลอุทธรณ์แก้ไขเล็กน้อย

การที่ศาลอุทธรณ์พิพากษาแก้คำพิพากษาศาลชั้นต้นในเรื่องอื่น ๆ ที่มีใช่เป็นการแก้บทความผิดและโทษ ถือว่าเป็นการแก้ไขเล็กน้อย เช่น

- แก้จากความผิดหลายกรรมเป็นความผิดกรรมเดียว (ฎีกาที่ ๙๐๕๓/๒๕๕๓)
- แก้เรื่องริบทรัพย์ (ฎีกาที่ ๙๒๙๐/๒๕๕๑)
- แก้จำนวนเงินที่ให้จำเลยใช้คืน (ฎีกาที่ ๑๑๖๔/๒๕๓๑)
- แก้เรื่องนับโทษต่อจากคดีอื่น (ฎีกาที่ ๒๖๒/๒๕๑๕)
- แก้เรื่องเพิ่มโทษจำเลยฐานไม่เข็ดหลาบ (ฎีกาที่ ๙๕๖๑/๒๕๕๓)

ข้อจำกัดสิทธิในการฎีกา (ต่อ)

ฎีกาที่ ๒๒๒๐/๒๕๔๓ ศาลชั้นต้นพิพากษาว่าจำเลยมีความผิดตาม ป.อ. มาตรา ๓๑๓ วรรคสาม, ๒๗๗ วรรคแรก เรียงกระทงลงโทษตาม ป.อ. มาตรา ๕๑ ฐานพรากเด็กหญิงอายุยังไม่เกินสิบห้าปี จำคุก ๕ ปี ฐานกระทำชำเราเด็กหญิงอายุยังไม่เกินสิบห้าปี จำคุก ๔ ปี รวมจำคุก ๙ ปี เพิ่มโทษจำเลยหนึ่งในสามตาม ป.อ. มาตรา ๕๒ รวมจำคุก ๑๒ ปี ศาลอุทธรณ์ภาค ๗ พิพากษาว่าจำเลยมีความผิดตามฟ้องลงโทษจำคุกจำเลยรวม ๒ กระทง เช่นเดิม เพียงแต่ให้ยกคำขอที่ให้เพิ่มโทษ โจทก์มิได้ฎีกาในข้อที่ศาลอุทธรณ์ภาค ๗ ไม่เพิ่มโทษ จึงมีผลเท่ากับว่าศาลอุทธรณ์ภาค ๗ พิพากษาแก้คำพิพากษาศาลชั้นต้นในเรื่องไม่เพิ่มโทษซึ่งเป็นการแก้ไขเล็กน้อย และยังคงให้ลงโทษจำคุกจำเลยแต่ละกระทงไม่เกิน ๕ ปี จึงต้องห้ามมิให้คู่ความฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริงตาม ป.วิ.อ. มาตรา ๒๑๙ วรรคหนึ่ง จำเลยฎีกาว่าไม่ได้กระทำผิดทั้งสองฐานความผิดจึงเป็นฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริง จึงต้องห้ามตามบทกฎหมายดังกล่าว

ข้อจำกัดสิทธิในการฎีกา (ต่อ)

กรณีศาลชั้นต้นพิพากษาปรับสถานเดียวและให้ริบของกลาง ศาลอุทธรณ์พิพากษาแก้เพียงว่าให้คืนของกลางแก่จำเลย เป็นการแก้ไขเพียงเล็กน้อย
ฎีกาที่ ๖๕๖๖/๒๕๖๒ อาวุธปืนของกลางเป็นอาวุธปืนมีทะเบียนจึงไม่ใช่ทรัพย์สินที่มีไว้เป็นความผิดที่กฎหมายกำหนดให้ต้องริบเสียทั้งสิ้นตาม ป.อ. มาตรา ๓๒ แต่เป็นทรัพย์สินซึ่งจำเลยได้ใช้หรือมีไว้เพื่อใช้ในการกระทำความผิดซึ่งศาลมีอำนาจใช้ดุลพินิจที่จะสั่งให้ริบหรือไม่ริบก็ได้ ตาม ป.อ. มาตรา ๓๓ (๑) **คดีนี้ศาลชั้นต้นลงโทษปรับจำเลยสถานเดียว และริบอาวุธปืนของกลาง ศาลอุทธรณ์ภาค ๕ พิพากษาแก้เฉพาะให้คืนอาวุธปืนของกลางแก่จำเลยเท่านั้น จึงเป็นการพิพากษาแก้ไขเล็กน้อย ต้องห้ามมิให้คู่ความฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริง ตาม ป.วิ.อ. มาตรา ๒๑๘ วรรคหนึ่ง**

ข้อจำกัดสิทธิในการฎีกา (ต่อ)

๓.๑ การที่ศาลอุทธรณ์แก้ไขวรรคความผิดให้ชัดเจน ไม่ใช่การแก้บทความผิด แม้จะมีการแก้ไขโทษด้วย ก็เป็นการแก้ไขเล็กน้อย
ฎีกาที่ ๒๐๕๒/๒๕๓๓ ศาลชั้นต้นพิพากษาลงโทษจำเลยฐานมีกัญชาไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่าย (เดิม) จำคุก ๖ เดือน ฐานจำหน่ายกัญชา (เดิม) จำคุก ๒ เดือน ศาลอุทธรณ์พิพากษาแก้เป็นว่าให้ลงโทษจำเลยฐานมีกัญชาไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่าย จำคุก ๑ ปี ฐานจำหน่ายกัญชาจำคุก ๑ ปี **โดยพิพากษาแก้ไขเฉพาะอัตราโทษ ส่วนบทลงโทษคงเดิมเพียงแต่ระบุนวกรให้ชัดเจน เป็นการแก้ไขเล็กน้อย ต้องห้ามฎีกาในข้อเท็จจริงตาม ป.วิ.อ. มาตรา ๒๑๘ วรรคหนึ่ง**

ข้อจำกัดสิทธิในการฎีกา (ต่อ)

๔. กรณีที่ถือว่าศาลอุทธรณ์แก้ไขมาก

๔.๑.๑ ศาลอุทธรณ์แก้ไขทั้งบทความผิดและโทษ เช่น แก้เป็นเรื่องป้องกัน จำเป็น หรือบันดาลโทสะ ถือว่าเป็นการแก้บทแล้ว และถ้าแก้จากรอเป็นไม่รอการลงโทษ ก็เป็นการเพิ่มเติมโทษด้วย

๔.๒ ศาลอุทธรณ์แก้เรื่องรอการลงโทษ

๔.๒.๑ กรณีศาลอุทธรณ์แก้จากไม่รอการลงโทษเป็นให้รอการลงโทษ เป็นการแก้ไขมาก แต่ไม่เพิ่มเติมโทษจำเลย

ข้อจำกัดสิทธิในการฎีกา (ต่อ)

ฎีกาที่ ๔๒๕๒/๒๕๔๗ ศาลชั้นต้นพิพากษาลงโทษจำเลยให้จำคุกกระหนงละ ๒ เดือน รวม ๔ กระหนง จำคุก ๘ เดือน ลดโทษให้กึ่งหนึ่ง คงจำคุก ๔ เดือน ศาลอุทธรณ์ภาค ๗ พิพากษาแก้เป็นว่าให้จำคุกกระหนงละ ๑ เดือน และปรับกระหนงละ ๒,๐๐๐ บาท รวม ๔ กระหนง เป็นจำคุก ๔ เดือน ปรับ ๘,๐๐๐ บาท ลดโทษให้กึ่งหนึ่ง คงจำคุก ๒ เดือน ปรับ ๔,๐๐๐ บาท โทษจำคุกให้รอการลงโทษไว้ ๒ ปี เป็นกรณีที่ศาลชั้นต้นพิพากษาให้ลงโทษจำคุกจำเลยแต่ละกระหนงไม่เกินสองปีหรือปรับไม่เกินสี่หมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ เมื่อศาลอุทธรณ์ยังคงลงโทษจำเลยไม่เกินกำหนดดังกล่าว คดีนี้จึงต้องห้ามมิให้คู่ความฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริงตาม ป.วิ.อ. มาตรา ๒๑๕ การที่โจทก์ฎีกาขอให้ลงโทษจำเลยตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น จึงเท่ากับว่าเป็นการฎีกาขอให้เพิ่มเติมโทษจำเลยและไม่รอการลงโทษ ฎีกาของโจทก์จึงเป็นฎีกาโต้แย้งดุลพินิจของศาลว่าสมควรลงโทษจำเลยเพียงใด จึงเป็นฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริง ต้องห้ามมิให้ฎีกาตามบทบัญญัติดังกล่าวข้างต้น

ข้อจำกัดสิทธิในการฎีกา (ต่อ)

๔.๒.๒ ศาลอุทธรณ์แก้จากรอการลงโทษเป็นไม่รอการลงโทษ เป็นการแก้ไขมากและเพิ่มเติมโทษจำเลย

ฎีกาที่ ๗๒๕/๒๕๓๓ (ปชญ) ศาลชั้นต้นพิพากษาว่า จำเลยมีความผิดตาม พ.ร.บ. ยาเสพติดให้โทษฯ ฐานมีกัญชาไว้ในครอบครองโดยไม่ได้รับอนุญาต (เดิม) ให้จำคุก ๔ เดือน ปรับ ๑,๐๐๐ บาท โทษจำคุกให้รอการลงโทษไว้มีกำหนด ๒ ปี ศาลอุทธรณ์พิพากษาแก้เป็นจำคุก ๒ เดือน ไม่รอการลงโทษจำคุกและไม่ปรับ การที่ศาลอุทธรณ์พิพากษาแก้คำพิพากษาศาลชั้นต้นที่รอการลงโทษจำคุกให้จำเลยเป็นไม่รอการลงโทษจำคุกนั้น เป็นการเพิ่มเติมโทษจำเลย จึงไม่ต้องห้ามจำเลยฎีกาตาม ป.วิ.อ. มาตรา ๒๑๕

ข้อจำกัดสิทธิในการฎีกา (ต่อ)

๔.๓ ศาลอุทธรณ์แก้จากโทษปรับสถานเดียวเป็นจำคุก แล้วเปลี่ยนโทษจำคุกเป็นกักขังแทน เป็นการแก้ไขมากและเพิ่มเติมโทษจำเลย

ฎีกาที่ ๒๖๕๕/๒๕๔๘ ความผิดฐานเป็นผู้จัดให้มีการเล่นพนัน ศาลชั้นต้นพิพากษาลงโทษจำเลยที่ ๑ ให้ปรับสถานเดียว ๑,๐๐๐ บาท ศาลอุทธรณ์ภาค ๓ พิพากษาแก้เฉพาะโทษเป็นจำคุกสถานเดียวมีกำหนด ๑ เดือน แต่ให้เปลี่ยนโทษจำคุกเป็นโทษกักขังแทนเป็นกรณีแก้ไขมากและเพิ่มเติมโทษจำเลย ไม่ต้องห้ามจำเลยที่ ๑ ฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริงตามมาตรา ๒๑๕

๔.๔ ศาลอุทธรณ์แก้เป็นไม่เปลี่ยนโทษจำคุกเป็นส่งตัวเด็กไปรับการศึกษาและอบรม เป็นการแก้ไขมาก

ข้อจำกัดสิทธิในการฎีกา (ต่อ)

๕. ความเหมือนและความต่างระหว่างมาตรา ๒๑๘ และ ๒๑๙

๕.๑ ความเหมือนของมาตรา ๒๑๘ และมาตรา ๒๑๙ คือ เป็นหลักการห้ามฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริงเหมือนกัน

- ➔ ถ้าเข้าเกณฑ์ห้ามฎีกาข้อเท็จจริงตามมาตรา ๒๑๘ เป็นกรณีศาลอุทธรณ์พิพากษายืนหรือแก้ไขเล็กน้อย หรือ
- ➔ เข้าเกณฑ์ห้ามฎีกาตามมาตรา ๒๑๙ ที่ศาลล่างทั้งสองต่างพิพากษาลงโทษจำคุกจำเลยไม่เกิน ๒ ปี
- ➔ คู่ความถูกจำกัดสิทธิฎีกาเฉพาะปัญหาข้อเท็จจริงเท่านั้น แต่ถ้าฎีกาในปัญหาข้อกฎหมายย่อมมีสิทธิฎีกาได้ ไม่ต้องห้ามทั้งมาตรา ๒๑๘ และ ๒๑๙

ข้อจำกัดสิทธิในการฎีกา (ต่อ)

๕.๒ ความต่างของมาตรา ๒๑๘ และมาตรา ๒๑๙

๕.๒.๑ มาตรา ๒๑๙ มีหลักการจำกัดสิทธิฎีกาเพราะศาลล่างทั้งสองต่างเห็นพ้องให้พิพากษาลงโทษจำเลยเพียงเล็กน้อย คือจำคุกไม่เกิน ๒ ปี หรือปรับไม่เกิน ๔๐,๐๐๐ บาท หรือทั้งจำทั้งปรับ จึงไม่สมควรจะให้ฎีกาในข้อเท็จจริงได้ แต่ถ้าศาลใดศาลหนึ่งเห็นต่างออกไปว่า ไม่ใช่เรื่องเล็กน้อย โดยให้จำคุกเกิน ๒ ปี หรือปรับเกิน ๔๐,๐๐๐ บาท ก็ไม่ควรไปจำกัดสิทธิฎีกา

แตกต่างจากมาตรา ๒๑๘ ที่ค่านึงเฉพาะโทษที่จำเลยได้รับตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ ไม่ต้องสนใจว่าศาลชั้นต้นจะลงโทษจำเลยแค่ไหน อย่างไร เพราะการจำกัดสิทธิฎีกาตามมาตรา ๒๑๘ ให้ความสำคัญกับผลของคำวินิจฉัยของศาลล่างทั้งสองมากกว่าว่าแตกต่างกันมากหรือน้อยเพียงใด โดยใช้เฉพาะกรณีที่ศาลอุทธรณ์พิพากษายืนหรือแก้ไขเล็กน้อยเท่านั้น หากศาลอุทธรณ์พิพากษายืนหรือแก้ไขเล็กน้อยและยังคงลงโทษจำเลยไม่เกิน ๕ ปี ก็ควรจำกัดสิทธิคู่ความในการฎีกาข้อเท็จจริง ไม่สนใจว่าศาลชั้นต้นวางโทษจำคุกจำเลยมาเท่าใด แต่มาตรา ๒๑๙ พิจารณาอัตราโทษตามคำพิพากษาศาลชั้นต้นด้วยว่าจำคุกจำเลยไม่เกิน ๒ ปี หรือไม่

ข้อจำกัดสิทธิในการฎีกา (ต่อ)

๕.๒.๒ มาตรา ๒๑๕ วางเงื่อนไขว่า ศาลล่างทั้งสอง
ลงโทษจำคุกจำเลยไม่เกิน ๒ ปี หรือปรับไม่เกิน ๔๐,๐๐๐
บาท หรือทั้งจำทั้งปรับ โดยไม่คำนึงว่าศาลอุทธรณ์จะ
พิพากษายืน หรือแก้ไขคำพิพากษาศาลชั้นต้น รวมทั้งไม่
สนใจว่าจะแก้ไขเล็กน้อยหรือแก้ไขมาก

แตกต่างจาก มาตรา ๒๑๘ ที่ให้นำหนักแก้ผลของ
คำพิพากษาศาลอุทธรณ์ที่พิพากษายืนหรือแก้ไขเล็กน้อย
จึงจะเข้าเกณฑ์ห้ามฎีกาข้อเท็จจริง

ข้อจำกัดสิทธิในการฎีกา (ต่อ)

๕.๒.๓ มาตรา ๒๑๘ ถ้าศาลอุทธรณ์พิพากษายืนหรือแก้ไขเล็กน้อย
จะห้ามทั้งโจทก์และจำเลยฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริง โดยฝ่ายโจทก์ถูก
ห้ามเด็ดขาด แต่จำเลยให้ฎีกาข้อเท็จจริงได้หากศาลอุทธรณ์ลงโทษ
จำคุกจำเลยเกิน ๕ ปี ตามวรรคสอง จำเลยจะถูกห้ามฎีกาข้อเท็จจริง
เมื่อศาลอุทธรณ์ลงโทษจำคุกจำเลยไม่เกิน ๕ ปี ตามวรรคหนึ่ง

แตกต่างจาก มาตรา ๒๑๕ ที่ห้ามคู่ความ (โจทก์และจำเลย) ฎีกา
ข้อเท็จจริง ถ้าศาลชั้นต้นและศาลอุทธรณ์จำคุกจำเลยไม่เกิน ๒ ปี
โดยโจทก์ถูกห้ามเด็ดขาดไม่มีข้อยกเว้น แต่จำเลยฎีกาข้อเท็จจริงได้
ถ้าศาลอุทธรณ์พิพากษาแก้คำพิพากษาศาลชั้นต้น ๒ ประการ คือ
แก้ไขมากและเพิ่มเติมโทษจำเลยด้วย

ข้อจำกัดสิทธิในการฎีกา (ต่อ)

๖. ข้อจำกัดสิทธิฎีกาตาม ป.วิ.อ. มาตรา ๒๑๕ ทวิ

ป.วิ.อ. มาตรา ๒๑๕ ทวิ บัญญัติว่า “ห้ามมิให้คู่ความฎีกาคัดค้านคำพิพากษาหรือคำสั่งในข้อเท็จจริงในปัญหาเรื่องวิธีการเพื่อความปลอดภัยแต่อย่างใด แม้คดีนั้นจะไม่ต้องห้ามฎีกาก็ตาม

ในการนับกำหนดโทษจำคุกตามความในมาตรา ๒๑๔ และ ๒๑๕ นั้น ห้ามมิให้คำนวณกำหนดเวลาที่ศาลมีคำพิพากษาหรือคำสั่งเกี่ยวกับวิธีการเพื่อความปลอดภัยรวมเข้าด้วย”

ข้อจำกัดสิทธิในการฎีกา (ต่อ)

๖.๑ มาตรา ๒๑๕ ทวิ ห้ามคู่ความฎีกาเฉพาะในปัญหาข้อเท็จจริง แต่ไม่ห้ามฎีกาปัญหาข้อกฎหมาย

๖.๒ แม้คดีไม่ต้องห้ามฎีกาในข้อเท็จจริง แต่ถ้าฎีกาคัดค้านคำพิพากษาหรือคำสั่งในข้อเท็จจริงในปัญหาเรื่องวิธีการเพื่อความปลอดภัยแต่อย่างใด ย่อมต้องห้ามฎีกา

คำสั่งคำร้องศาลฎีกาที่ ๑๕๕/๒๕๓๗ จำเลยฎีกาโดยสรุปว่า จำเลยเห็นฟ้องด้วยกับคำพิพากษาศาลชั้นต้น แต่ที่ศาลอุทธรณ์พิพากษาแก้เป็นว่าให้กักกันจำเลยมีกำหนด ๓ ปี ด้วยนั้น จำเลยไม่เห็นด้วยเพราะการลงโทษกักกันตามที่โจทก์ขอมานั้น เป็นการลงโทษแก้แค้น ทดแทนเพิ่มเติมเป็นผลร้ายแก่จำเลย เป็นฎีกาในข้อเท็จจริง ในปัญหาวิธีการเพื่อความปลอดภัยอย่างใดเท่านั้น ซึ่งต้องห้ามมิให้คู่ความฎีกาตาม ป.วิ.อ. มาตรา ๒๑๕ ทวิ วรรคหนึ่ง

ข้อจำกัดสิทธิในการผูกขาด (ต่อ)

๖.๓ ในการนับกำหนดโทษจำคุก ห้ามเอากำหนดเวลาที่ศาลมีคำพิพากษาหรือคำสั่งเกี่ยวกับวิธีการเพื่อความปลอดภัยรวมเข้ามาด้วย

ฎีกาที่ ๑๔๕๕/๒๕๑๑ (ปชญ) **การกักกันตาม ป.อ. ไม่ใช่โทษอาญา แต่เป็นวิธีการเพื่อความปลอดภัยอันมีลักษณะเบาว่าโทษจำคุก ฉะนั้น จะอนุโลมกำหนดเวลากักกันเป็นกำหนดโทษจำคุกไม่ได้ และไม่ว่ากักกันจะมีกำหนดเวลาดำหรือเกินกว่า ๕ ปี ก็ตาม ย่อมเป็นอันต้องห้ามฎีกา**

ข้อจำกัดสิทธิในการผูกขาด (ต่อ)

๗. ข้อจำกัดสิทธิฎีกาตาม ป.วิ.อ. มาตรา ๒๑๕ ตรี

มาตรา ๒๑๕ ตรี บัญญัติว่า “ในคดีที่ศาลชั้นต้นลงโทษกักขังแทนโทษจำคุก หรือเปลี่ยนโทษกักขังเป็นโทษจำคุก หรือคดีที่เกี่ยวกับการกักขังแทนค่าปรับ หรือกักขังเกี่ยวกับการริบทรัพย์สิน ถ้าศาลอุทธรณ์มีได้พิพากษากลับคำพิพากษาศาลชั้นต้น ห้ามมิให้คู่ความฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริง”

เงื่อนไขสำคัญของมาตรา ๒๑๕ ตรี ที่ต้องห้ามฎีกาต้องประกอบกัน ๒ ส่วน

 ต้องเป็นคดีที่ศาลชั้นต้นลงโทษกักขังแทนโทษจำคุก หรือเปลี่ยนโทษกักขังเป็นโทษจำคุก หรือคดีที่เกี่ยวกับการกักขังแทนค่าปรับ หรือกักขังเกี่ยวกับการริบทรัพย์สิน

 ศาลอุทธรณ์มีได้พิพากษากลับคำพิพากษาศาลชั้นต้น

ข้อจำกัดสิทธิในการฎีกา (ต่อ)

ฎีกาที่ ๓๓๐๗/๒๕๖๖ ศาลชั้นต้นพิพากษาว่าจำเลยมีความผิดตามฟ้อง ให้เปลี่ยนโทษจำคุกเป็นกักขังแทน ศาลอุทธรณ์มีคำพิพากษาไม่เปลี่ยนโทษจำคุกเป็นกักขังแทน แต่ยังพิพากษาว่าจำเลยมีความผิดตามฟ้อง คำพิพากษาศาลอุทธรณ์จึงเป็นพิพากษาแก้คำพิพากษาศาลชั้นต้น มิใช่พิพากษากลับ จึงห้ามมิให้คู่ความฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริงตาม ป.วิ.อ. มาตรา ๒๑๙ ตริ ประกอบ พ.ร.บ.จัดตั้งศาลแขวงฯ มาตรา ๔ ที่จำเลยฎีกาขอให้รอกการกำหนดโทษหรือรอกการลงโทษจำคุก เป็นฎีกาโต้แย้งดุลพินิจในการลงโทษของศาล จึงเป็นฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริง ต้องห้ามมิให้ฎีกาตามบทบัญญัติของกฎหมายดังกล่าว ทั้งเป็นกรณีที่ไม่อาจรับรองให้ฎีกาข้อเท็จจริงได้ ศาลฎีกาไม่รับวินิจฉัย

ข้อจำกัดสิทธิในการฎีกา (ต่อ)

ฎีกาที่ ๑๒๓๐/๒๕๖๖ ศาลชั้นต้นพิพากษาว่าจำเลยมีความผิดตามฟ้อง ลดโทษแล้วจำคุก ๓ เดือน เปลี่ยนโทษจำคุกเป็นกักขังแทน ศาลอุทธรณ์ภาค ๒ ลดโทษแล้วจำคุก ๑ เดือน ๑๕ วัน เปลี่ยนโทษจำคุกเป็นกักขังแทนเช่นกัน จึงต้องห้ามมิให้ฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริงตาม ป.วิ.อ. มาตรา ๒๑๙ ตริ จำเลยฎีกาว่ามีได้มีเจตนาที่จะใช้รถยนต์เพื่อสะดวกแก่การกระทำความผิดหรือการพาทรัพย์นั้นไป จึงไม่มีความผิดฐานลักทรัพย์โดยใช้ยานพาหนะตาม ป.อ. มาตรา ๓๓๖ นั้น ในการวินิจฉัยฎีกาดังกล่าวศาลต้องย้อนไปรับฟังข้อเท็จจริงที่จำเลยอ้างให้ยุติเสียก่อนเพื่อนำไปสู่ปัญหาข้อกฎหมายอันเป็นปัญหาข้อเท็จจริง จึงเป็นฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริงต้องห้ามตามบทบัญญัติดังกล่าว การที่ผู้พิพากษาซึ่งพิจารณาหรือลงชื่อในคำพิพากษาศาลชั้นต้นอนุญาตให้ฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริงจึงไม่ชอบ เพราะบทบัญญัติของมาตรา ๒๑๙ ตริ เป็นบทห้ามฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริงโดยเด็ดขาด

ข้อจำกัดสิทธิในการฎีกา (ต่อ)

ฎีกาที่ ๕๐๘๘/๒๕๖๓ ศาลชั้นต้นพิพากษาลงโทษกักขัง
จำเลยแทนโทษจำคุก ศาลอุทธรณ์ภาค ๑ พิพากษายืน
คดีจึงต้องห้ามฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริงตาม ป.วิ.อ.
มาตรา ๒๑๕ ตรี และกรณีนี้มาตรา ๒๒๑ ไม่ได้ให้อำนาจ
ผู้พิพากษาซึ่งพิจารณาหรือลงชื่อในคำพิพากษาศาล
ชั้นต้นหรือศาลอุทธรณ์อนุญาตให้ฎีกาได้ การอนุญาตให้
ฎีกาของผู้พิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค ๑ และที่ศาลชั้นต้น
รับฎีกาของจำเลยมาจึงไม่ชอบ ศาลฎีกาไม่รับวินิจฉัย

ข้อจำกัดสิทธิในการฎีกา (ต่อ)

๘. ข้อจำกัดสิทธิฎีกาตาม ป.วิ.อ. มาตรา ๒๒๐

ป.วิ.อ. มาตรา ๒๒๐ บัญญัติว่า “ห้ามมิให้
คู่ความฎีกาในคดีที่ศาลชั้นต้นและศาลอุทธรณ์
พิพากษายกฟ้องโจทก์”

๘.๑ มาตรา ๒๒๐ ห้ามคู่ความฎีกาทั้งใน
ปัญหาข้อกฎหมายและข้อเท็จจริง

ข้อจำกัดสิทธิในการฎีกา (ต่อ)

ฎีกาที่ ๘๒๖๑/๒๕๖๑ โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยข้อหาร่วมกันพยายามฆ่าผู้อื่น ตาม ป.อ. มาตรา ๒๘๘, ๘๐, ๘๓ กับร่วมนกันมีอาวุธปืนไม่ทราบชนิดและขนาด โดยไม่มีหมายเลขทะเบียนไว้ในครอบครองโดยไม่ได้รับใบอนุญาต ศาลชั้นต้น พิพากษาว่า จำเลยมีความผิดฐานเป็นผู้สนับสนุนฐานพยายามฆ่าผู้อื่นตาม ป.อ. มาตรา ๒๘๘ ประกอบมาตรา ๘๐, ๘๖ ข้อหาอื่นนอกจากนี้ให้ยก ศาลอุทธรณ์ พิพากษาแก้เป็นว่า ให้ยกฟ้องจำเลยในความผิดตาม ป.อ. มาตรา ๒๘๘ ประกอบ มาตรา ๘๐, ๘๖ เสียด้วย นอกจากที่แก้ให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น จึงมี ผลเท่ากับศาลชั้นต้นและศาลอุทธรณ์พิพากษายกฟ้องโจทก์ในข้อหาร่วมกัน พยายามฆ่าผู้อื่น ตาม ป.อ. มาตรา ๒๘๘, ๘๐, ๘๓ และข้อหาร่วมกันมีอาวุธปืน ไม่มีหมายเลขทะเบียนไว้ในครอบครองโดยไม่ได้รับใบอนุญาต คดีจึงต้องห้าม มิให้คู่ความฎีกา ตาม ป.วิ.อ. มาตรา ๒๒๐

ข้อจำกัดสิทธิในการฎีกา (ต่อ)

ฎีกาที่ ๑๕๓๕/๒๕๖๑ คดีส่วนอาญาศาลชั้นต้นวินิจฉัยว่า จำเลยถูกผู้ตายข่มเหงอย่าง ร้ายแรงด้วยเหตุอันไม่เป็นธรรมจึงกระทำความผิดต่อผู้ตาย อันเป็นการกระทำ ความผิดฐานฆ่าผู้อื่นโดยบันดาลโทสะตาม ป.อ. มาตรา ๒๘๘ ประกอบมาตรา ๗๒ ผู้ตายไม่ใช่ผู้เสียหายโดยนิตินัยตาม ป.วิ.อ. มาตรา ๒ (๔) จึงยกคำร้องขอเข้าร่วมเป็น โจทก์ของโจทก์ร่วมทั้งสอง ต่อมาศาลอุทธรณ์ภาค ๕ เห็นพ้องกับคำวินิจฉัยของ ศาลชั้นต้นที่ว่า จำเลยกระทำความผิดฐานฆ่าผู้อื่นโดยบันดาลโทสะตาม ป.อ. มาตรา ๒๘๘ ประกอบมาตรา ๗๒ ซึ่งเท่ากับว่าศาลชั้นต้นและศาลอุทธรณ์ภาค ๕ พิพากษา ยกฟ้องในความผิดฐานฆ่าผู้อื่นตาม ป.อ. มาตรา ๒๘๘ ดังนั้น ที่โจทก์ร่วมทั้งสองฎีกา ขอให้ลงโทษจำเลยในความผิดฐานฆ่าผู้อื่นตาม ป.อ. มาตรา ๒๘๘ ตามฟ้อง โดยอ้างว่า การกระทำของจำเลยมิใช่การกระทำความผิดโดยบันดาลโทสะ จึงเป็นการฎีกาขอให้ ลงโทษจำเลยในข้อหาความผิดที่ศาลชั้นต้นและศาลอุทธรณ์ภาค ๕ พิพากษายกฟ้อง ซึ่งต้องห้ามมิให้คู่ความฎีกาตาม ป.วิ.อ. มาตรา ๒๒๐

ข้อจำกัดสิทธิในการฎีกา (ต่อ)

๘.๒ แม้เป็นการยกฟ้องในชั้นใต้สวนมูลฟ้องก็เข้าเกณฑ์ห้ามฎีกาตามมาตรา ๒๒๐ ได้ (ฎีกาที่ ๒๘๕๑/๒๕๔๐)

๘.๓ ศาลชั้นต้นยกฟ้องหรือสั่งไม่รับฟ้องตาม ป.วิ.อ. มาตรา ๑๖๑ หากศาลอุทธรณ์พิพากษายืน ย่อมต้องห้ามตามมาตรา ๒๒๐

ฎีกาที่ ๓๒๕๔/๒๕๔๕ ศาลชั้นต้นตรวจคำฟ้องแล้วเห็นว่าเมื่อความผิดเกิดขึ้นในเขตอำนาจของศาลจังหวัดตรังและอยู่ในวิสัยที่โจทก์จะฟ้องจำเลยต่อศาลจังหวัดตรังได้ ทั้งไม่ปรากฏว่าการชำระคดีที่ศาลชั้นต้นจะสะดวกกว่าจึงไม่ประทับรับฟ้อง ศาลอุทธรณ์ภาค ๘ พิพากษายืน ผลเท่ากับศาลชั้นต้นและศาลอุทธรณ์ภาค ๘ พิพากษายกฟ้อง โจทก์ฎีกาไม่ได้ทั้งในปัญหาข้อเท็จจริงและปัญหาข้อกฎหมาย ตาม ป.วิ.อ. มาตรา ๒๒๐

ข้อจำกัดสิทธิในการฎีกา (ต่อ)

๘.๔ ศาลชั้นต้นสั่งไม่ประทับฟ้องเพราะพนักงานอัยการโจทก์ไม่นำตัวจำเลยมาส่งศาลพร้อมฟ้อง หากศาลอุทธรณ์พิพากษายืน โจทก์ก็ต้องห้ามฎีกาตาม ป.วิ.อ. มาตรา ๒๒๐

ฎีกาที่ ๓๑๘๕/๒๕๓๘ เมื่อศาลอุทธรณ์พิพากษายืนตามคำสั่งศาลชั้นต้นที่ว่าโจทก์ฟ้องโดยไม่นำตัวจำเลยมาส่งศาลพร้อมฟ้องจึงสั่งไม่ประทับฟ้องและจำหน่ายคดีเท่ากับศาลชั้นต้นและศาลอุทธรณ์พิพากษายกฟ้องโจทก์ต้องห้ามมิให้คู่ความฎีกาตาม ป.วิ.อ. มาตรา ๒๒๐

ข้อจำกัดสิทธิในการฎีกา (ต่อ)

๘.๕ กรณีสิทธินำคดีอาญามาฟ้องระงับไปตาม ป.วิ.อ. มาตรา ๓๕ (๑)-(๓) ศาลชั้นต้น จึงตั้งจำหน่ายคดีของโจทก์ ศาลอุทธรณ์พิพากษายืน มีผลเท่ากับศาลชั้นต้นและศาลอุทธรณ์พิพากษายกฟ้อง คู่ความไม่มีสิทธิฎีกาตาม ป.วิ.อ. มาตรา ๒๒๐

ฎีกาที่ ๑๘๒๗/๒๕๕๒ ศาลชั้นต้นวินิจฉัยว่า โจทก์จำเลยทำสัญญาประนีประนอมยอมความและศาลพิพากษายกฟ้อง เมื่อเป็นความผิดอันยอมความได้สิทธินำคดีอาญามาฟ้องระงับไปตาม ป.วิ.อ. มาตรา ๓๕ (๒) จึงมีคำสั่งจำหน่ายคดีออกจากสารบบความ ศาลอุทธรณ์ภาค ๑ เห็นว่า กรณีดังกล่าวทำให้หนี้ที่จำเลยได้ออกเช็คเพื่อใช้เงินนั้นได้สิ้นผลผูกพันไปก่อนศาลมีคำพิพากษาถึงที่สุด คดีจึงเลิกกันตาม พ.ร.บ.ว่าด้วยความผิดอันเกิดจากการใช้เช็ค พ.ศ. ๒๕๓๔ มาตรา ๗ สิทธิของโจทก์ในการนำคดีอาญามาฟ้องระงับไป พิพากษายืน ย่อมมีผลว่าศาลชั้นต้นและศาลอุทธรณ์ภาค ๑ พิพากษายกฟ้องโจทก์ ต้องห้ามมิให้คู่ความฎีกาตามมาตรา ๒๒๐

ข้อจำกัดสิทธิในการฎีกา (ต่อ)

๘.๖ แม้เหตุผลในการที่ศาลอุทธรณ์พิพากษายกฟ้องแตกต่างจากศาลชั้นต้น ก็ต้องห้ามฎีกาตามมาตรา ๒๒๐ เช่นกัน

ฎีกาที่ ๖๖๕๐/๒๕๕๔ ศาลชั้นต้นวินิจฉัยว่า ฟ้องโจทก์เป็นฟ้องซ้ำตาม ป.วิ.อ. มาตรา ๓๕ (๔) จึงมีคำสั่งไม่ประทับฟ้องและจำหน่ายคดีออกจากสารบบความ ศาลอุทธรณ์ภาค ๗ เห็นว่า เมื่อผู้ตายไม่ใช่ผู้เสียหายโดยนิตินัย โจทก์ทั้งสองซึ่งเป็นบิดามารดาจึงไม่มีอำนาจฟ้องคดีนี้ตาม ป.วิ.อ. มาตรา ๒ (๔) ประกอบมาตรา ๕ (๒), ๒๘ พิพากษาแก้เป็นว่าให้ยกฟ้อง มีผลเท่ากับว่าศาลชั้นต้นและศาลอุทธรณ์ภาค ๗ พิพากษายกฟ้องโจทก์ ซึ่งต้องห้ามมิให้คู่ความฎีกาไม่ว่าจะเป็นปัญหาข้อเท็จจริงหรือข้อกฎหมาย แม้คดีนี้จะเป็นการพิจารณาชั้นใต้สวนมูลฟ้อง ก็ต้องห้ามมิให้ฎีกาตาม ป.วิ.อ. มาตรา ๒๒๐

ข้อจำกัดสิทธิในการฎีกา (ต่อ)

ฎีกาที่ ที่ ๔๐๙/๒๕๖๔ แม้ศาลชั้นต้นและศาลอุทธรณ์พิพากษายกฟ้องโดยอาศัยเหตุคนละเหตุกัน คู่ความก็ต้องห้ามมิให้ฎีกาทั้งข้อเท็จจริงและข้อกฎหมายตาม ป.วิ.อ. มาตรา ๒๒๐ (ศาลชั้นต้นยกฟ้องเพราะยกประโยชน์แห่งความสงสัยให้จำเลย ส่วนศาลอุทธรณ์ยกฟ้องเพราะฟ้องโจทก์ไม่ชอบ)

ข้อจำกัดสิทธิในการฎีกา (ต่อ)

๘.๗ ความผิดตามฟ้องรวมการกระทำหลายอย่าง หากทั้งสองศาลลงโทษจำเลยเฉพาะบทเบาตาม ป.วิ.อ. มาตรา ๑๘๒ วรรคท้าย ต้องถือว่าบทหนักตามฟ้องศาลชั้นต้นและศาลอุทธรณ์ให้ยกฟ้องแล้ว ซึ่งต้องห้ามฎีกาตามมาตรา ๒๒๐

ฎีกาที่ ๘๒๗๘/๒๕๓๘ โจทก์ฟ้องให้ลงโทษจำเลยที่ ๒ ตาม ป.อ. มาตรา ๒๕๗ ศาลชั้นต้นพิพากษาว่าจำเลยที่ ๒ มีความผิดตามมาตรา ๒๕๕ โจทก์และจำเลยที่ ๒ อุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์ภาค ๒ พิพากษาให้ยกฟ้องสำหรับจำเลยที่ ๒ เท่ากับศาลชั้นต้นและศาลอุทธรณ์ภาค ๒ พิพากษายกฟ้องโจทก์ในข้อหาตามมาตรา ๒๕๗ โจทก์จึงฎีกาขอให้ลงโทษจำเลยที่ ๒ ตาม ป.อ. มาตรา ๒๕๗ อีกไม่ได้ตาม ป.วิ.อ. มาตรา ๒๒๐

ข้อจำกัดสิทธิในการฎีกา (ต่อ)

๘.๘ ศาลชั้นต้นพิพากษายกฟ้อง แต่ศาลอุทธรณ์ฟังว่าความผิดตามฟ้องรวมการกระทำความผิดบทเบาด้วย จึงลงโทษจำเลยบทเบาซึ่งเป็นความผิดในตัวเอง โจทก์ก็ต้องห้ามมิให้ฎีกาในบทหนัก เพราะต้องถือว่าบทหนักนั้นศาลชั้นต้นและศาลอุทธรณ์ได้ยกฟ้องแล้ว

ฎีกาที่ ๑๐๒๓/๒๕๓๑ โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยตาม ป.อ. มาตรา ๒๘๘ ศาลชั้นต้นฟังว่าการกระทำของจำเลยเป็นการป้องกันตัวพอสมควรแก่เหตุพิพากษายกฟ้อง ศาลอุทธรณ์เห็นว่าการกระทำของจำเลยไม่เป็นการป้องกันแต่เป็นการกระทำโดยบันดาลโทสะและจำเลยไม่มีเจตนาฆ่า พิพากษาลับว่าจำเลยมีความผิดตามมาตรา ๒๕๐, ๗๒ การที่ศาลล่างทั้งสองต่างยกฟ้องในข้อหาฆ่าผู้อื่นโดยอาศัยข้อเท็จจริง ฎีกาโจทก์ที่ว่าพยานหลักฐานฟังได้ว่าจำเลยมีเจตนาฆ่าผู้ตายขอให้ลงโทษตามฟ้องนั้น เป็นฎีกาในข้อเท็จจริง ต้องห้ามตาม ป.วิ.อ. มาตรา ๒๒๐

ข้อจำกัดสิทธิในการฎีกา (ต่อ)

๘.๙ ศาลชั้นต้นวินิจฉัยว่าจำเลยไม่มีความผิดข้อหาใด แม้มิได้พิพากษายกฟ้องในข้อหาอื่น เมื่อศาลอุทธรณ์มิได้แก้คำพิพากษาศาลชั้นต้นในส่วนนี้ ต้องถือว่าศาลอุทธรณ์พิพากษายืนให้ยกฟ้องในข้อหานี้ด้วย ต้องห้ามฎีกา ป.วิ.อ. มาตรา ๒๒๐

ฎีกาที่ ๑๖๓๕/๒๕๓๓ ศาลชั้นต้นวินิจฉัยว่าจำเลยไม่มีความผิดตาม พ.ร.บ.อาวุธปืนฯ แม้ศาลชั้นต้นไม่ได้พิพากษายกฟ้องโจทก์ในข้อหานี้ก็ตาม ก็ต้องถือว่าศาลชั้นต้นได้พิพากษายกฟ้องในความผิดข้อหานี้แล้ว เมื่อศาลอุทธรณ์มิได้แก้คำพิพากษาศาลชั้นต้นในส่วนนี้ จึงถือว่าศาลอุทธรณ์พิพากษายืนให้ยกฟ้องในข้อหานี้ด้วย ความผิดตาม พ.ร.บ.อาวุธปืนฯ จึงต้องห้ามมิให้ฎีกาตาม ป.วิ.อ. มาตรา ๒๒๐

ข้อจำกัดสิทธิในการฎีกา (ต่อ)

๘.๑๐ ศาลอุทธรณ์ยกอุทธรณ์เพราะอุทธรณ์ต้องห้าม
ถือไม่ได้ว่าพิพากษายกฟ้อง ไม่ต้องห้ามฎีกาตาม ป.วิ.อ.

มาตรา ๒๒๐

คำสั่งคำร้องศาลฎีกาที่ ๒๖๖๘/๒๕๔๖ ศาลชั้นต้น
พิพากษายกฟ้อง ส่วนศาลอุทธรณ์พิพากษายกอุทธรณ์
เพราะเป็นอุทธรณ์ที่ต้องห้าม จึงมิใช่กรณีศาลชั้นต้น
และศาลอุทธรณ์พิพากษายกฟ้องโดยอาศัยข้อเท็จจริง
ตามมาตรา ๒๒๐ จึงไม่ต้องห้ามฎีกา

ข้อจำกัดสิทธิในการฎีกา (ต่อ)

๘.๑๑ ศาลชั้นต้นยกฟ้องเพราะโจทก์ไม่มาศาลตามกำหนดนัดตาม
ป.วิ.อ. มาตรา ๑๖๖ หากศาลอุทธรณ์พิพากษายืน ย่อมต้องห้าม
ฎีกาตามมาตรา ๒๒๐

ฎีกาที่ ๑๓๕๑/๒๕๔๘ ป.วิ.อ. มาตรา ๒๒๐ ห้ามมิให้คู่ความฎีกาใน
คดีที่ศาลชั้นต้นและศาลอุทธรณ์พิพากษายกฟ้องโจทก์ ศาลชั้นต้น
มีคำสั่งยกฟ้องเพราะโจทก์ไม่มาศาลตามมาตรา ๑๖๖ วรรคหนึ่ง
ศาลอุทธรณ์พิพากษายืน เป็นกรณีที่ศาลชั้นต้นและศาลอุทธรณ์
พิพากษายกฟ้องโจทก์ จึงต้องห้ามมิให้โจทก์ฎีกาตาม ป.วิ.อ.
มาตรา ๒๒๐

ข้อจำกัดสิทธิในการฎีกา (ต่อ)

๘.๑๒ การยกคำร้องขอให้ยกคดีโจทก์ขึ้นพิจารณาใหม่ หรือคำร้องขอคืนของกลาง แม้ศาลอุทธรณ์พิพากษายืนก็ไม่ต้องห้ามฎีกาตาม ป.วิ.อ. มาตรา ๒๒๐ คำสั่งคำร้องศาลฎีกาที่ ๘๒๘๐/๒๕๕๑ โจทก์ขอให้ยกคดีขึ้นพิจารณาใหม่ ศาลชั้นต้นมีคำสั่งยกคำร้องและศาลอุทธรณ์พิพากษายืน ไม่ใช่กรณีที่ศาลชั้นต้นและศาลอุทธรณ์พิพากษายกฟ้องโจทก์ ไม่อยู่ในบังคับมาตรา ๒๒๐ คำสั่งคำร้องศาลฎีกาที่ ๓๔๒/๒๕๑๕ (ปชญ) ในกรณีที่ผู้ร้องยื่นคำร้องขอคืนทรัพย์สินที่ศาลสั่งริบโดยอ้างว่าผู้ร้องเป็นเจ้าของอันแท้จริง มิได้รู้เห็นเป็นใจในการกระทำความผิดดังบัญญัติไว้ตาม ป.อ. มาตรา ๓๖ นั้น แม้ศาลชั้นต้นและศาลอุทธรณ์พิพากษายกคำร้องของผู้ร้องโดยอาศัยข้อเท็จจริง ผู้ร้องก็ย่อมฎีกาได้

การอนุญาตหรือรับรองให้ฎีกา

ป.วิ.อ. มาตรา ๒๒๑ บัญญัติว่า “ในคดีซึ่งห้ามฎีกาไว้โดยมาตรา ๒๑๘, ๒๑๙ และ ๒๒๐ แห่งประมวลกฎหมายนี้ ถ้าผู้พิพากษาค้นคดีซึ่งพิจารณา หรือลงชื่อในคำพิพากษาหรือทำความเห็นแย้งในศาลชั้นต้นหรือศาลอุทธรณ์พิเคราะห์เห็นว่าข้อความที่ตัดสินนั้นเป็นปัญหาสำคัญอันควรสู่ศาลสูงสุดและอนุญาตให้ฎีกา หรืออธิบดีกรมอัยการลงลายมือชื่อรับรองในฎีกาว่ามีเหตุอันควรที่ศาลสูงสุดจะได้วินิจฉัย ก็ให้รับฎีกานั้นไว้พิจารณาต่อไป”

การอนุญาตหรือรับรองให้ฎีกา (ต่อ)

๑. ข้อจำกัดสิทธิตาม ป.วิ.อ. มาตรา ๒๑๘, ๒๑๙, ๒๒๐ เท่านั้น ที่มาตรา ๒๒๑ ยอมให้มีการอนุญาตหรือรับรองให้ฎีกาได้ (ฎีกาที่ ๕๕๒๔/๒๕๔๑)

ฎีกาที่ ๑๓๐๖๐/๒๕๕๓ ศาลชั้นต้นพิพากษาลงโทษกักขังแทนโทษจำคุก ศาลอุทธรณ์ภาค ๕ พิพากษายืน คดีจึงต้องห้ามมิให้ฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริง ตาม ป.วิ.อ. มาตรา ๒๑๙ ตรี ซึ่งตาม ป.วิ.อ. มาตรา ๒๒๑ ผู้พิพากษา ซึ่งพิจารณาและลงชื่อในคำพิพากษาศาลชั้นต้นจะอนุญาตให้ฎีกาในปัญหา ข้อเท็จจริงได้เฉพาะในคดีซึ่งต้องห้ามฎีกาตาม ป.วิ.อ. มาตรา ๒๑๘, ๒๑๙ และ ๒๒๐ เท่านั้น จะอนุญาตให้ฎีกาในคดีซึ่งต้องห้ามฎีกาตาม ป.วิ.อ. มาตรา ๒๑๙ ตรี ไม่ได้ ดังนั้น ที่ผู้พิพากษาซึ่งพิจารณาและลงชื่อในคำพิพากษาศาลชั้นต้น อนุญาตให้จำเลยทั้งสี่ฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริง จึงเป็นการมิชอบ

การอนุญาตหรือรับรองให้ฎีกา (ต่อ)

๒. บุคคลที่กฎหมายกำหนดให้มีอำนาจอนุญาตหรือรับรองฎีกา

- A ผู้พิพากษาซึ่งพิจารณาในศาลชั้นต้น (ซึ่งอาจเป็นผู้พิพากษาอาวุโสได้)
- B ผู้พิพากษาซึ่งลงชื่อในคำพิพากษาศาลชั้นต้น
- C ผู้พิพากษาซึ่งทำความเห็นแย้งในศาลชั้นต้น
- D ผู้พิพากษาซึ่งพิจารณาในศาลอุทธรณ์ (ศาลอุทธรณ์ภาค)
- E ผู้พิพากษาซึ่งลงชื่อในคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ (ศาลอุทธรณ์ภาค)
- F ผู้พิพากษาซึ่งทำความเห็นแย้งในศาลอุทธรณ์ (ศาลอุทธรณ์ภาค)
- G อธิบดีกรมอัยการ (อัยการสูงสุด) หรืออัยการผู้ที่ได้รับมอบหมาย ลงลายมือชื่อ รับรองในฎีกา

การอนุญาตหรือรับรองให้ฎีกา (ต่อ)

ฎีกาที่ ๒๒๒๐/๒๕๔๔ ศาลชั้นต้นพิพากษาลงโทษจำคุกจำเลย ๒ เดือน ศาลอุทธรณ์พิพากษาแก้เป็นว่าให้เปลี่ยนโทษจำคุกเป็นโทษกักขังแทนมีกำหนด ๒ เดือน เป็นการแก้ไขเล็กน้อย จึงต้องห้ามมิให้คู่ความฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริงตาม ป.วิ.อ. มาตรา ๒๑๘ วรรคหนึ่ง การที่จำเลยฎีกาขอให้รอกการลงโทษหรือจำหน่ายคดีจากสารบบความโดยฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริง จึงต้องห้ามตามบทกฎหมายดังกล่าว แม้จำเลยได้ยื่นคำร้องขอให้ผู้พิพากษาซึ่งได้พิจารณาและลงชื่อในคำพิพากษาคดีนี้อนุญาตให้ฎีกา แต่ปรากฏว่าผู้พิพากษาศาลชั้นต้นผู้อนุญาตให้ฎีกา มิใช่ผู้พิพากษาซึ่งพิจารณาหรือลงชื่อในคำพิพากษาหรือทำความเห็นแย้ง การอนุญาตให้ฎีกานี้ จึงไม่ชอบด้วย ป.วิ.อ. มาตรา ๒๒๑

การอนุญาตหรือรับรองให้ฎีกา (ต่อ)

ฎีกาที่ ๓๐๕๔/๒๕๓๕ จำเลยยื่นคำร้องขออุทธรณ์ฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริงพร้อมกับฎีกาภายในกำหนดระยะเวลายื่นฎีกา ถึงแม้ผู้พิพากษาซึ่งพิจารณาและลงชื่อในคำพิพากษาศาลชั้นต้นจะสั่งอนุญาตให้ฎีกา เมื่อล่วงเลยระยะเวลาฎีกาและย้ายไปรับราชการอยู่ที่ศาลอื่นแล้ว ก็เป็นคำสั่งที่ชอบด้วยกฎหมาย

๒.๑ ผู้พิพากษาที่เพียงแค่สืบพยานประเด็นไม่มีอำนาจอนุญาตให้ฎีกา (ฎีกาที่ ๓๔๒๐/๒๕๓๘)

๒.๒ ผู้พิพากษาที่ทำความเห็นแย้งไว้ต้องอนุญาตให้ฎีกาอีกชั้นหนึ่ง (ฎีกาที่ ๑๖๖/๒๕๐๗)

การอนุญาตหรือรับรองให้ฎีกา (ต่อ)

๒.๓ ผู้พิพากษาที่ทำความเห็นแย้งอาจอนุญาตให้ฎีกาล่วงหน้าได้

คำสั่งคำร้องศาลฎีกาที่ ๔๗๘/๒๕๑๓ (ปชญ) ผู้พิพากษาซึ่งทำความเห็นแย้งได้รับรองล่วงหน้าให้ฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริงได้ ถือว่าเป็นการอนุญาตให้ฎีกาแล้วตาม ป.วิ.อ. มาตรา ๒๒๑ ผู้ฎีกาต้องยื่นคำร้องภายในกำหนดเวลายื่นฎีกาเท่านั้น จะยื่นเมื่อล่วงพ้นกำหนดเวลาดังกล่าวหาได้ไม่

๓. กำหนดเวลายื่นคำร้องขออนุญาตหรือรับรองฎีกา

๓.๑ ต้องยื่นคำร้องขออนุญาตหรือรับรองให้ฎีกาภายในกำหนดฎีกา

การอนุญาตหรือรับรองให้ฎีกา (ต่อ)

ฎีกาที่ ๓๑๒๙/๒๕๖๖ จำเลยยื่นฎีกาพร้อมคำร้องขอให้ผู้พิพากษาซึ่งพิจารณาและลงชื่อในคำพิพากษาศาลชั้นต้นและศาลอุทธรณ์อนุญาตให้จำเลยฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริงเมื่อล่วงพ้นระยะเวลาที่จำเลยมีสิทธิฎีกาคัดค้านคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ได้เสียแล้ว คำร้องดังกล่าวของจำเลยจึงเป็นการปฏิบัติที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย การที่ผู้พิพากษาซึ่งพิจารณาและลงชื่อในคำพิพากษาศาลชั้นต้นอนุญาตให้จำเลยฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริง และศาลชั้นต้นสั่งรับฎีกาของจำเลย เป็นการไม่ชอบด้วยกฎหมายเช่นกัน

การอนุญาตหรือรับรองให้ฎีกา (ต่อ)

ฎีกาที่ ๑๒๒๕๑/๒๕๕๕ การขอให้อัยการสูงสุดรับรองในฎีกาว่ามีเหตุอันควรที่ศาลสูงสุดจะได้วินิจฉัยและรับฎีกาไว้พิจารณาต่อไปตาม ป.วิ.อ. มาตรา ๒๒๑ นั้น ผู้ฎีกาต้องยื่นคำขอภายในกำหนดเวลายื่นฎีกาตาม มาตรา ๒๑๖ เท่านั้น จะยื่นเมื่อพ้นกำหนดเวลาดังกล่าวหาได้ไม่ จำเลยทำหนังสือยื่นต่ออัยการสูงสุดให้รับรองฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริงเมื่อพ้นกำหนดเวลายื่นฎีกาแล้ว จึงต้องห้ามตามบทบัญญัติดังกล่าว **แม้ต่อมาอัยการสูงสุดจะรับรองว่ามีเหตุอันควรที่ศาลสูงสุดจะได้วินิจฉัยและรับฎีกาไว้พิจารณาต่อไปและศาลชั้นต้นมีคำสั่งให้รับฎีกาของจำเลยก็ไม่ทำให้ฎีกาของจำเลยกลับกลายเป็นฎีกาที่ขอด้วยกฎหมาย ศาลฎีกาไม่รับวินิจฉัย**

การอนุญาตหรือรับรองให้ฎีกา (ต่อ)

ฎีกาที่ ๒๕๓๒/๒๕๔๐ จำเลยสามารถยื่นฎีกาได้ภายในวันที่ ๓๑ ตุลาคม ๒๕๓๕ จำเลยยื่นคำร้องพร้อมฎีกาต่อผู้พิพากษาซึ่งลงชื่อในคำพิพากษาศาลชั้นต้นในวันที่ ๒๕ ตุลาคม ๒๕๓๕ ขอให้อนุญาตให้จำเลยฎีกาตาม ป.วิ.อ. มาตรา ๒๒๑ ยังอยู่ในกำหนดระยะเวลาที่จำเลยจะฎีกาได้ จึงเป็นคำร้องที่ยื่นโดยชอบด้วยกฎหมาย ส่วนคำร้องของจำเลยพร้อมฎีกาที่ขอให้ผู้พิพากษาซึ่งลงชื่อในคำพิพากษาศาลอุทธรณ์อนุญาตให้จำเลยฎีกา ยื่นเมื่อวันที่ ๑๘ พฤศจิกายน ๒๕๓๕ นั้น ล่วงพ้นระยะเวลาที่จำเลยมีสิทธิฎีกาคัดค้านคำพิพากษาศาลอุทธรณ์เสียแล้ว การยื่นคำร้องดังกล่าวของจำเลยต่อผู้พิพากษาซึ่งลงชื่อในคำพิพากษาศาลอุทธรณ์จึงเป็นการปฏิบัติที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย ที่ศาลอุทธรณ์มีคำสั่งยกคำร้องของจำเลยนั้นชอบแล้ว

การอนุญาตหรือรับรองให้ฎีกา (ต่อ)

๓.๒ หากยื่นภายในกำหนดอายุฎีกาแล้ว การอนุญาตหรือรับรองให้ฎีกาอาจทำภายหลังเมื่อสิ้นอายุฎีกาแล้วได้

๓.๓ กำหนดระยะเวลายื่นฎีกาอาจยื่นคำร้องขอขยายระยะเวลาได้ (ฎีกาที่ ๕๕๘๕/๒๕๔๓)

๓.๔ ศาลมีหน้าที่ส่งคำร้องขออนุญาตหรือรับรองให้ฎีกา

๓.๕ การร้องขอให้ผู้พิพากษาอนุญาตให้ฎีกา ไม่จำเป็นต้องระบุตัวผู้หนึ่งผู้ใดโดยเฉพาะเจาะจงก็ได้

การอนุญาตหรือรับรองให้ฎีกา (ต่อ)

คำสั่งศาลฎีกาที่ ๖๒๔/๒๕๔๒ คำร้องของโจทก์มีข้อความว่า“ขอประทานศาลที่นั่งพิจารณาในศาลชั้นต้นและหรือศาลอุทธรณ์ ได้รับรองไว้หรือรับรองในเวลาตรวจฎีกาว่ามีเหตุผลควรที่จะฎีกาได้ หรือขอประทานให้อธิบดีผู้พิพากษาศาลอุทธรณ์อนุญาตให้โจทก์ฎีกาได้” เป็นการลอกเลียนถ้อยคำใน ป.วิ.พ. มาตรา ๒๔๘ วรรคหนึ่ง (เดิม) แต่แสดงให้เห็นเจตนาของโจทก์ว่าประสงค์ให้มีการรับรองหรืออนุญาตให้ฎีกา ซึ่งถือได้ว่าการระบุตัวผู้พิพากษาที่จะให้รับรองฎีกาแล้ว เพราะแม้ไม่ระบุชื่อก็ไม่อาจตีความว่าเป็นผู้พิพากษานายอื่นนอกจาก ๓ นาย ที่ลงชื่อในคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ และในส่วนขอให้ผู้พิพากษาที่นั่งพิจารณาคดีในศาลชั้นต้นรับรองฎีกา แม้ผู้พิพากษาที่นั่งพิจารณาคดีในศาลชั้นต้นมีหลายคน แต่ก็พอถือได้ว่าโจทก์ประสงค์ให้ผู้พิพากษาที่ลงชื่อในคำพิพากษาศาลชั้นต้นเป็นผู้รับรองฎีกา คำร้องของโจทก์จึงปฏิบัติถูกต้องตาม ป.วิ.พ. มาตรา ๒๔๘ วรรคท้าย (เดิม) แล้ว ส่วนที่โจทก์ขอให้อธิบดีผู้พิพากษาศาลอุทธรณ์อนุญาตให้ฎีกานั้นเป็นขั้นตอนที่โจทก์อาจกระทำต่อไป หากผู้พิพากษาดังกล่าวไม่รับรองฎีกา

การอนุญาตหรือรับรองให้ฎีกา (ต่อ)

๓.๖ การอนุญาตหรือรับรองให้ฎีกาจะทำลงในฎีกาหรือเอกสารแยกต่างหากจากฎีกาก็ได้

๓.๗ ข้อความแห่งการอนุญาตหรือรับรองให้ฎีกาต้องมีข้อความว่า “ข้อความที่ตัดสินนั้นเป็นปัญหาสำคัญอันควรสู่ศาลสูงสุด หรือศาลฎีกา” และต้องมีข้อความว่า “อนุญาตให้ฎีกา” ด้วย

การอนุญาตหรือรับรองให้ฎีกา (ต่อ)

ฎีกาที่ ๑๕๑/๒๕๒๐ (ปชญ) ผู้พิพากษาซึ่งพิจารณาคดีในศาลชั้นต้นมีคำสั่งรับฎีกาว่า “จำเลยฎีกาในปัญหาข้อกฎหมาย จึงรับเป็นฎีกาและรับรองให้ฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริง สำเนาให้โจทก์” ตามฎีกาของจำเลยไม่ปรากฏว่ามีข้อใดที่ศาลชั้นต้นเห็นว่าเป็นปัญหาข้อเท็จจริงที่ได้พิเคราะห์เห็นว่า ข้อความที่ตัดสินนั้นเป็นปัญหาสำคัญอย่างไร อันควรสู่ศาลสูงสุดและอนุญาตให้ฎีกาได้ เป็นแต่บันทึกรับรองพ่วงท้ายคำสั่งรับฎีกามาลอย ๆ จึงถือไม่ได้ว่าเป็นการอนุญาตให้ฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริงโดยชอบ ศาลฎีกาไม่รับพิจารณา

การอนุญาตหรือรับรองให้ฎีกา (ต่อ)

๓.๘ การอนุญาตหรือรับรองให้ฎีกาที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย ย่อมไม่มีผล

ฎีกาที่ ๑๕๕๒/๒๕๖๔ จำเลยฎีกาโดยคัดลอกข้อความมาจากอุทธรณ์ของจำเลยทั้งสิ้น คงมีการแก้ไขเฉพาะคำว่าศาลอุทธรณ์ภาค ๗ เป็นศาลฎีกา และมีส่วนเพิ่มเติม พิมพ์ตกหรือพิมพ์ผิดไปจากอุทธรณ์บ้างเล็กน้อยในรายละเอียด ฎีกาของจำเลยจึงเป็นการโต้แย้งเฉพาะคำพิพากษาศาลชั้นต้น มิได้โต้แย้งคัดค้านคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค ๗ ว่า พิพากษาไม่ชอบอย่างไรหรือไม่เห็นด้วยกับคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค ๗ เพราะเหตุใด ทั้งเหตุผลในการวินิจฉัยของศาลชั้นต้นกับศาลอุทธรณ์ภาค ๗ มีบางส่วนก็แตกต่างกัน ฎีกาของจำเลยจึงเป็นฎีกาที่มีได้คัดค้านคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค ๗ อันเป็นการไม่ชอบด้วย ป.วิ.อ. มาตรา ๑๕๓ วรรคสอง ประกอบด้วยมาตรา ๒๑๖ วรรคหนึ่ง และมาตรา ๒๒๕ แม้ผู้พิพากษาซึ่งพิจารณาและลงชื่อในคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค ๗ อนุญาตให้ฎีกาตาม ป.วิ.อ. มาตรา ๒๒๑ และศาลชั้นต้นรับฎีกาของจำเลยมา ก็เป็นการไม่ชอบ ศาลฎีกาไม่รับวินิจฉัย

การอนุญาตหรือรับรองให้ฎีกา (ต่อ)

ฎีกาที่ ๔๒๐๐/๒๕๕๕ ป.วิ.อ. มาตรา ๑๕๓ วรรคสอง ประกอบด้วยมาตรา ๒๑๖ วรรคหนึ่ง และมาตรา ๒๒๕ วางหลักว่า ฎีกาทุกฉบับต้องมีข้อคัดค้านคำวินิจฉัยของศาลอุทธรณ์ระบุข้อเท็จจริงโดยย่อหรือข้อกฎหมายที่ยกขึ้นอ้างอิงเป็นลำดับ คดีนี้ศาลชั้นต้นพิพากษายกฟ้องในความผิดฐานร่วมกันฆ่าผู้อื่น โจทก์ร่วมที่ ๒ อุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์พิพากษายืน โจทก์ร่วมที่ ๒ ฎีกาโดยคัดลอกข้อความที่อุทธรณ์มาเป็นฎีกาทงสิ้นและศาลอุทธรณ์ได้มีคำวินิจฉัยในปัญหาเดียวกันไว้แล้ว ฎีกาของโจทก์ร่วมที่ ๒ มิได้ยกเหตุผลคัดค้านคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ว่าไม่ถูกต้อง หรือคลาดเคลื่อนอย่างไร ที่ถูกแล้วศาลอุทธรณ์ควรวินิจฉัยอย่างไรและด้วยเหตุผลใด ไม่ชอบด้วยบทกฎหมายดังกล่าว จึงไม่อาจใช้ดุลพินิจอนุญาตให้ฎีกาตาม ป.วิ.อ. มาตรา ๒๒๑ ได้ แม้ผู้พิพากษาซึ่งพิจารณาและลงชื่อในคำพิพากษาศาลชั้นต้นอนุญาตให้ฎีกาและศาลชั้นต้นรับฎีกาของโจทก์ร่วมที่ ๒ มาเป็นการไม่ชอบ ศาลฎีกาไม่รับวินิจฉัย

การอนุญาตหรือรับรองให้ฎีกา (ต่อ)

๓.๕ คำสั่งการอนุญาตหรือรับรองให้ฎีกาเป็นดุลพินิจ
เด็ดขาดเฉพาะตัว

ฎีกาที่ ๖๘๕/๒๕๒๓ (ปชญ) ตามบทบัญญัติแห่ง
ป.วิ.อ. มาตรา ๒๒๑ ที่ว่าข้อความที่ตัดสินนั้นเป็น
ปัญหาสำคัญอันควรสู่ศาลสูงสุดนั้น **กฎหมายมอบให้
เป็นดุลพินิจอันเด็ดขาดของผู้พิพากษาผู้มีคำสั่ง
อนุญาตให้ฎีกา**

การอนุญาตหรือรับรองให้ฎีกา (ต่อ)

๓.๑๐ กรณีที่ต้องขออนุญาตหรือรับรองให้
ฎีกา แต่ผู้พิพากษาอ้างว่าคดีไม่ต้องห้ามฎีกา
นั้น เป็นการสั่งโดยผิดหลง ศาลฎีกามีอำนาจ
ยกขึ้นวินิจฉัยโดยเพิกถอนคำสั่งศาลชั้นต้น
ได้ และให้ศาลชั้นต้นพิจารณาใหม่ว่าจะ
อนุญาตหรือไม่อนุญาตตามรูปคดี

การอนุญาตหรือรับรองให้ฎีกา (ต่อ)

ฎีกาที่ ๖๗๐/๒๕๔๗ คดีของจำเลยต้องห้ามฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริง จำเลย ย่อมมีสิทธิยื่นคำร้องขอให้ผู้พิพากษาซึ่งลงชื่อในศาลชั้นต้นรับรองว่า ข้อความที่คัดค้านนั้นเป็นปัญหาอันควรสู่ศาลสูงสุดและอนุญาตให้ฎีกา ผู้พิพากษาซึ่งลงชื่อในศาลชั้นต้นมีหน้าที่พิจารณาเพียงว่า ข้อความที่คัดค้าน นั้นเป็นปัญหาสำคัญอันควรสู่ศาลสูงสุดหรือไม่เท่านั้นตาม ป.วิ.อ. มาตรา ๒๒๑ การที่ผู้พิพากษาซึ่งลงชื่อในศาลชั้นต้นตั้งว่าคดีไม่ต้องห้ามฎีกาในปัญหา ข้อเท็จจริง จึงเป็นการสังคดีโดยผิดหลงและเป็นการดำเนินกระบวนการพิจารณา ที่ไม่ชอบ ถือว่าไม่ได้ปฏิบัติให้เป็นไปตามบทบัญญัติว่าด้วยการพิจารณาคดี ศาลฎีกามีอำนาจยกขึ้นวินิจฉัยโดยให้เพิกถอนคำสั่งของศาลชั้นต้นที่ไม่ชอบ เสียได้ และให้ศาลชั้นต้นดำเนินการให้ถูกต้องตามมาตรา ๒๐๘ (๒) ประกอบ มาตรา ๒๒๕

การอนุญาตหรือรับรองให้ฎีกา (ต่อ)

๓.๑๑ การรับรองให้ฎีกาตามกฎหมาย ที่บัญญัติขึ้นเป็นพิเศษโดยเฉพาะ ก็ต้องเป็นไปตามบทบัญญัติของ กฎหมายนั้น ไม่อาจนำ ป.วิ.อ. ซึ่งเป็น กฎหมายทั่วไปมาใช้บังคับได้

การอนุญาตหรือรับรองให้ฎีกา (ต่อ)

ฎีกาที่ ๒๘๖๙/๒๕๖๑ คดีความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด แม้จะอยู่ในชั้นตรวจคำฟ้อง เมื่อศาลชั้นต้นมีคำสั่งไม่รับคำฟ้อง โจทก์ยื่นอุทธรณ์ขอให้ศาลชั้นต้นรับชำระคดี ถือว่าเป็นการอุทธรณ์ในคดีความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดยอมเป็นที่สุดตาม พ.ร.บ.วิธีพิจารณาคดียาเสพติด พ.ศ. ๒๕๕๐ มาตรา ๑๘ วรรคหนึ่ง และมาตรา ๑๙ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า หากโจทก์จะฎีกาต้องยื่นคำร้องขออนุญาตฎีกาต่อศาลฎีกาซึ่งเป็นกฎหมายเฉพาะ ไม่อาจนำบทบัญญัติหรือวิธีพิจารณาตาม ป.วิ.อ. เป็นกฎหมายทั่วไปมาใช้บังคับได้ การที่อัยการสูงสุดลงลายมือชื่อรับรองฎีกาของโจทก์ว่ามีเหตุอันสมควรที่ศาลฎีกาจะได้วินิจฉัย เป็นการรับรองให้ฎีกาตาม ป.วิ.อ. มาตรา ๒๒๑ มิใช่การยื่นคำร้องขออนุญาตฎีกาต่อศาลฎีกาเมื่อโจทก์ยื่นฎีกาโดยมิได้ยื่นคำร้องต่อศาลฎีกาเพื่อขอให้พิจารณารับฎีกาของโจทก์ไว้วินิจฉัย จึงเป็นการไม่ปฏิบัติตาม พ.ร.บ.วิธีพิจารณาคดียาเสพติด พ.ศ. ๒๕๕๐ มาตรา ๑๙ วรรคหนึ่ง เป็นฎีกาที่ไม่ชอบ ศาลฎีกาไม่รับวินิจฉัย

